

Horváth László

VERONIKA

PegazusTv Média
és Oktató Kft.

e-könyv

© Horváth László
VERONIKA
meseregény

Szerkesztette:
Grafika és rajzok:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft.
Petrusák János

ISBN

978-615-81328-7-9
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Horváth László elérhetősége:
(ahol szívesen látja
minden olvasója észrevételét)

polsterer1949@freemail.hu

Nyíregyháza, 2021.

Ajánló minden olvasónak, vagy felolvasónak!

Ez egy nem mesés mesekönyv. Bár nagy mesélőkedvvel mesél benne a szerző, mégsem csak mese ez, hanem bizony a valóság. Az, amely körülvesz bennünk.

Apa, anya – a gazdálkodók – és a lányuk, Veronika, a szép, barna lány, nyugodtan élték életüket. Minden baj akkor kezdődött, amikor Boszi-Rózi fia lett a tehénpásztor. Akkor váratlanul valami baj lett a tehenekkel, s mint később kiderült, a háttérben a gazdag ember állt. Ez így a valóság is lehet. A világ, amelyben csakis a gazdagnak és az ügyeskedőknek van igazuk, a szegény ember meg hiába küzd, csak a küzdés maga lehet a jutalma.

Ennek ellenére ne rettenjenek meg azok, akik gyermeküknek, unokájuknak akarják felolvasni ezt a legújabb Horváth László-művet. Ez is mese, a mese minden szabálya szerint.

Így természetes, hogy jön a segítség, csak ki kell várni és érdemelni.

Krimis titok lappang a háttérben, amely még egy felnőttet is érdekelhet, elvégre minden történet, még a kifejezetten felnőtteknek szóló is, egyfajta mese. Ne feledjük, hogy a Grimm testvérek történeteiket felnőtteknek írták, s csak később lettek mesékké, még hozzá klasszikusokká, az európai meseirodalom etalonjaivá.

A mese izgalmas, kalandos – és Horváth László esetében – krimis szálát komolyan kell vennünk. Hiszen a nem tejlő tehének, és ettől elszegényedő falu története mögött a feltörekvő – ez nem baj –, de a másokon áttaposó emberek titka lappang. A nagy kérdés itt is, akár az életben: ki legyen a győztes?

Ezért jó mesésen megírni mindezt, hogy már az egészen kicsikben kialakulhasson az erkölcsi érzék, hogy felnövekedve szívük-lelkük mélyén érezzék, mi a jó és mi a helytelen.

Tanító tehát Horváth László, akár a magyar- és világirodalom nagy mesélői!

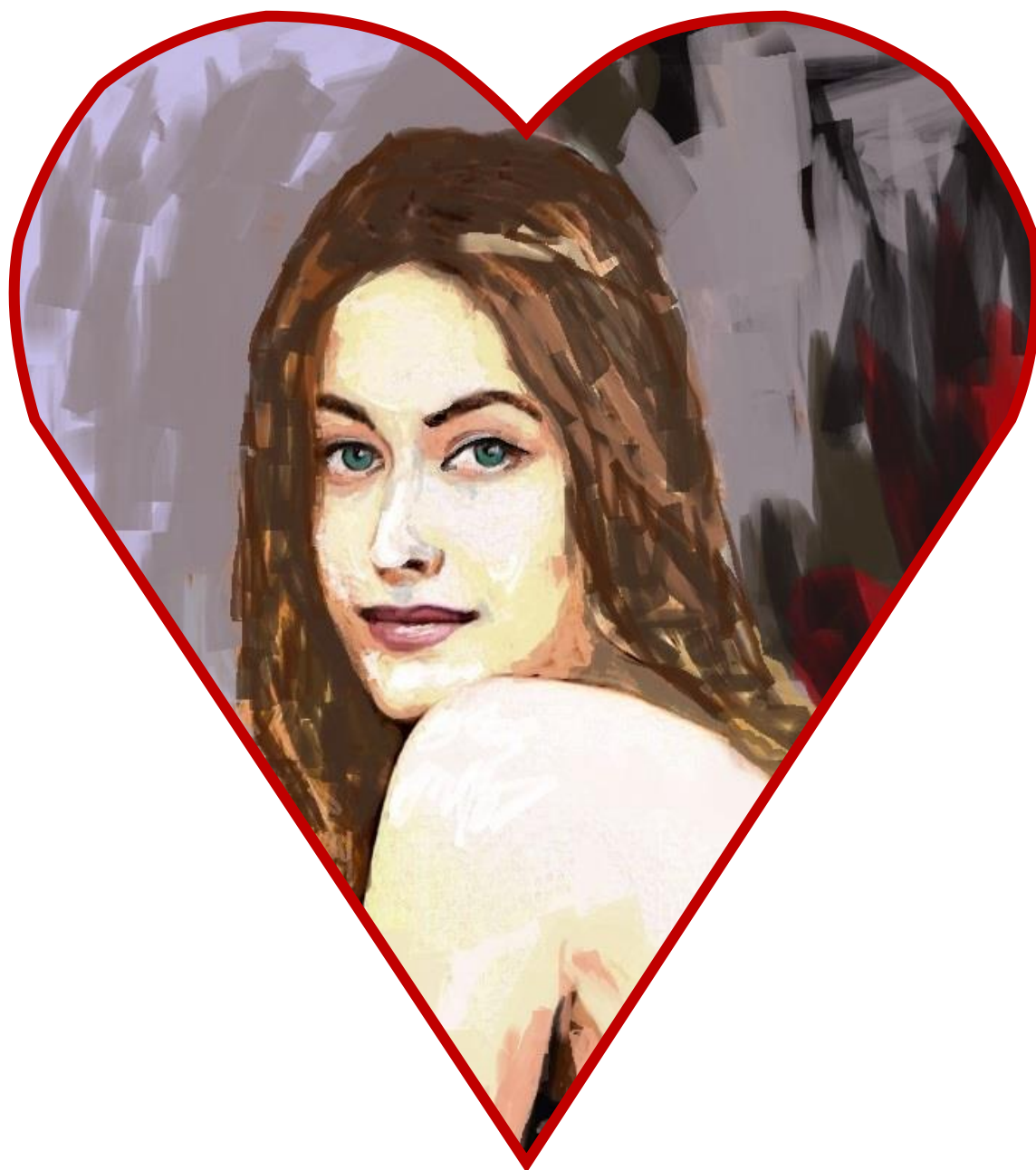
Ez a történet annyiból is klasszikus mese, kicsiknek és nagyobbaknak szóló, hogy a magyar és a keleti mesemondás hagyományát követve keretes mese, avagy mese a mesében. Főhőse, Veronika, minden saját baja ellenére mesékkal gyógyít. Ahogyan ő tud mesélni, úgy senki sem. Bárkinek is mesél, mindenki meggyógyul, mindenki feledi bűját, betegségét. Mert a szép és jó, igaz szó a leghatásosabb gyógyszer! És ahol szeretet van, egymásra odafigyelés, jó szó és megbecsülés, az leggazdagabb otthon a világon – ahogyan azt Horváth Lászlótól megtudhatjuk. Szép, jó és igaz szavakat, történeteket mesélni pedig egy mesemondó legfőbb feladata!

Veronika történetét ezért ne csak VERONIKA olvassa el, hanem mindenki, aki még nem veszítette el a REMÉNYT! Még hozzá az örök reményt, amely a történetben orvosság. Lelket gyógyító. Hogy létezik egy szép, egy jó és igazságos világ – és nem csak a mesékben.

Petrusák János
PegazusTv Média és Oktató Kft.
ügyvezető

Horváth László
VERONIKA

egyszer volt, hol nem

volt, valahol, ahol a magas hegy lábánál színes virágok nyílnak, volt egy takaros falu. Már kora reggel, a hajnali kakasszóra elindult benne az élet. A tyúkudvar mindenhol megtelt kacsákkal, libákkal, csirkékkel. A kémények füstje mindenütt arról árulkodott, hogy a gazda és a gazdaasszony serényen teszi a dolgát. Bent a konyhákban készült a finom reggeli.

Egy takaros házikóban az édesanya keltette tizenöt éves lányát. A gazda kint etette a jószágokat. A konyhából kiáradó illat várta a gyermeket az asztalnál.

– Sajnos – szólalt meg bánatosan az anya –, ma nincs több tej reggelire, csak ez az egy pohár – mutatott egy csészére. – Hiába legel a mi Riskánk egész nap a többi tehénnel együtt a dús legelőn, egyre kevesebb tejet ad esténként.

Mialatt ezeket mondta, az istállóból a kis borjú bánatos hangját hallották.

– Látod, még ennek a picinek sem jut elég tej – csóválta fejét az anya. – Eddig mindig tudtam vajat, túrót, tejfölt is készíteni, amit eladhattam a piacon vagy a palotában. Szívesen megvették a krémes, finom tejet és a tejfölt is.

A szép, barna hajú, zöld szemű Veronika kérdően nézett édesanyjára.

Horváth László VERONIKA

– Mi történhetett ilyen hirtelen?

– Nem tudom. Az biztos, a szomszédok is panaszkodnak, hogy mostanság egyre kevesebb tejet adnak minden családba a tehenek.

– De miért? – töprengett Veronika. – Hiszen a rét szép, gazdag fűben, a tehenek eleget esznek... Akkor mégis miért adnak olyan kevés tejet mostanában?

– Arra gondoltam – felelte az anya –, hogy valami betegség lehet az oka mindennek. Persze, az is igaz, hogy a gazdagék, akik a palotába szállítják a tejet, túró, tejfölt, ugyanannyit tudnak szállítani, mint korábban.

– Vajon miért?

– Nem tudom – rázta meg a fejét az anya. – Az biztos, hogy ez az egész akkor kezdődött, mikor most tavasszal a szomszéd Boszi-Rozi fia lett a tehénpásztor. Nem tudom, mit lehetne tenni, de valamit tenni kell.

Ekkor hallották az utca felől a tehénpásztor ostorcsapását. Minden kapuból elindultak a tehenek a legelő irányába. A gazda, miután kihajtotta a Riskát, odalépett az ajtóban álló gazdasszonyhoz és Veronikához, akik nézték a vonuló tehéncsordát.

– Valamit tenni kell, hogy megtudjuk, mi a baj ezekkel a tehenekkel – mondta az apa, mintha csak hallotta volna felesége és lánya beszélgetését. – Addig nem nyugszom – tette hozzá, és megsimogatta kislánya arcát.

Ekkor ült le eléjük két tarka kiscica, és kérdően néztek fel rájuk.

– Nézzétek, hogy várják ők is a finom, habos tejet. Sajnos továbbra is várniuk kell, mert amíg a szoptatós bocinak sem elég, addig őnekik nem jut.

– Ha így megy tovább – nézett sóhajtván az apa Veronikára –, be kell menned a palotába szolgálónak. Ha nem akarjuk eladni az egyszem tehenünket, nagyon kell most a segítséged!

Búsan és lassan telt a nap. Késő délután már várták, hogy jöjjenek haza a tehenek, és meg lehessen kezdeni az esti fejést.

Horváth László VERONIKA

– De először a kisborjúnak kell a tej – szólt az anya.

Csak nézték aggódva, mennyi tej marad, ha már a kisborjú jóllakott. De egy csepp sem maradt, mikor a pici lefeküdt pihenni. Mindenki nagyon szomorú lett, de a munkának mennie kellett. Az apa szénát rakott a tehénmama elé, az anya a konyhába ment vacsorát csinálni, Veronika pedig a tyúkudvarban serénykedett.

Már sötét volt, mikor vacsorához ültek. A szótlan evést az anya törte meg.

– Kislányom, tudom, hogy már késő van. De hogy reggel időben elkezdhessem a sütést, hiányzik néhány tojás. Légy szíves, menj át vacsora után a szomszédba, és vedd el négy tojást! Valamelyik szomszéd pénzért biztos tud adni.

– Igen, édesanyám, már megyek is – mondta Veronika.

Ahogy kiment a kapun, mindjárt befordult az első szomszédhoz, Boszi-Rozihoz. A ház sötét volt, csak hátulról szűrődött ki valamennyi világosság. Veronika lassan, óvatosan ment a sötétben. Minden csendes volt, csak a közeli fán huhogott egy bagoly. Egyszer csak a háta mögött nyikorogva kinyílt a kiskapu. Veronika szívdobogva lapult meg a sötétben. Szerencsére a melléképület árnya eltakarta.

Egy férfialak indult egyenesen a világosság felé. Mikor odaért az ajtóhoz, határozott mozdulattal kinyitotta. Belépett a helyiségbe, és szigorúan nézett Boszi-Rozira.

– Elkészítetted már a másik főzetet is a teheneknek? – kérdezte.

– Most készül – mutatott az asszony a tűzhelyen fortyogó edényekre.

– Miért nincs már kész? – háborgott a férfi. – Jól megfizetlek!

– Minden fűnek tökéletesnek kell lennie, hogy úgy hasson a főzet, ahogy most hatott – magyarázta Boszi-Rozi. – Mindenki kétségbe van esve, hogy mi lesz a családokkal, ha a teheneknek teljesen elapad a tejük – vigyorgott a férfinak.

– Mit érdekel az engem? – vont vállat a férfi. – Az a lényeg, hogy a pénzemért olyan főzetet kotyvassz, ami hatásos, ha a tehenek itatóvizébe

Horváth László VERONIKA

öntjük. Ha majd a másik helyen is elapad a tehenek teje, nem lesz más választásuk, mint eladni nekem. Még gazdagabb leszek! Csak tőlem fogják a palotába venni a tejet. Én mondom meg, milyen drágán adom! – hangoskodott a férfi.

Veronika megbabonázva hallgatta a beszélgetést, amely kiszűrődött a kis ablakon.

– Hát ezért nincs a Riskának sem teje, hiába eszi a dús füvet – gondolta. – A déli harangszónál van a tehenek itatása, ekkor keverik bele az itatóvizükbe a főzetet, amitől elapad a tejük. Könnyű dolguk van, hiszen Boszi-Rozi fia a tehénpásztor!

Gondolataiból a férfi egyre dühösebbé váló hangja rezzentette fel.

– Idefigyelj, te vén banya! – hallatszott az ajtón keresztül. – Ne feledd, amit kértem tőled!

Az épületben csend volt. Boszi-Rozi nem felelt. A férfi ezért még emeltebb hangon folytatta.

– Az a papír kell nekem, amit dugdosol előlem! Előbb-utóbb át kell adnod nekem, különben meglakolsz! – kiabálta. – Ahhoz, hogy én legyek a király után a leggazdagabb, kell nekem az a papír!

Erre már Boszi-Rozi is megszólalt.

– Már megmondtam neked, hogy nincs nálam semmiféle papír – nézett határozottan a férfire. – Tehát nincs mit dugdosnom előled.

– Dehogyan nincs!

– Nem tudod rám bizonyítani, hogy bármilyen papír, ami a tiéd vagy téged illet, nálam lenne – bizonygatta Boszi-Rozi. – Ezek után meggondolom, hogy készítsek-e neked főzetet a falu kárára – tette még hozzá.

– Igen? – vált gúnyossá a férfi hangja. – Holnap visszajövök, és ha nem adod elő a papírt, drágán megfizetsz a makacsságodért!

Azzal sarkon fordult, és kimasírozott az ajtón.

Horváth László VERONIKA

Veronika nem mozdult, csak kuporgott az ablak alatt. Megvárta, míg az ismeretlen férfi kiért az utcára. Már éppen azon volt, hogy feláll, és bemegy tojást venni, mikor meghallotta az öregasszony hangját.

– Kisfiam, menj most már lefeküdni. Mindjárt megyek én is.

A fiú szófogadóan kiment az ajtón. Ekkor Boszi-Rozi odament a hátsó gerendához, amit egy álló gerenda tartott. Veronika nem látta, mit csinál az asszony, de mikor visszafordult, egy papírhenger volt a kezében. Levette a henger tetejét, és kivett belőle egy díszes, szép papírlapot.

Veronika úgy gondolta, hogy itt az idő. Benyitott az ajtón. Az öregasszony az ajtónyílásra összerezett, és a háta mögé dugta a papírhengert és az írást.

– Jó estét, Boszi mama – nézett a lány az asszonyra. – Tojásért küldött édesanyám.

– Most jöttél?

– Néhány perccel ezelőtt. Itt voltam már akkor is, amikor az a férfi megérkezett. Mindent hallottam.

– Téged az égiek küldtek – sóhajtott megkönnyebbülten az öregasszony. – Napok óta azért imádkozom, hogy minél előbb legyen vége ennek az egésznek.

– Minek?

– Gyere, üljünk le! Hallgass meg, mert szeretnék mondani valami nagyon fontosat – nézett Boszi-Rozi a lány szemébe. – Sok-sok évvel ezelőtt a királyi konyhán dolgoztam. Szerettem és tudtam főzni. Akkoriban találtam a padlásunkon egy régi ládikát, amiben a dédanyám iratai és mágikus receptjei voltak. Ő valóban boszorkányosan tudott főzni, de a gyógyfüvekkel gyógyítani is. Ahogy nézegettem a recepteket, találtam egy olyat, amelyik abban segített, hogy szülessen ott is kisbaba, ahol eddig nem, pedig már rég szerettek volna. Ekkortájt hirdette ki a király, hogy gazdaggá teszi azt, akinek főzete elősegíti a királyi utód megszületését.

– Neked pont ilyen főzeted volt! – kapta fel a fejét Veronika.

– Így van. Mielőtt azonban a királyhoz mentem, szerettem volna kipróbálni a főzetet egy falubeli asszonynál. Miután a szegény asszony megitta a teámat,

Horváth László VERONIKA

hamarosan jött a hír, hogy már útban van a kisbaba. Ezután ajánlottam a királynak a teámat. A királyné egy hétig minden nap itta a teámat, és hamarosan elterjedt a hír, hogy állapotos. Én is ott voltam a palotában, amikor megszületett Barbarella királykisasszony.

Mikor ezt kimondta, Boszi-Rozi hangja elcsuklott, a szeme könnyesen csillogott. Megfogta Veronika kezét. A lány meglepődött, ki akarta húzni Boszi-Rozi kezéből a kezét, de az öregasszony erősen tartotta.

– Tudod, kislány, az életben történnek meglepő dolgok, de soha ne felejtsd el, a végén mindig minden a helyére kerül!

A lány megbabonázva ült az asszonnyal szemben. Egészen a történet hatása alá került, de nem tudta, miért neki mondja ezt az öregasszony. Közben Boszi-Rozi felállt, a papírhengerbe tette a díszes papírlapot. Megint odament a gerendához, valamit elfordított, és a henger eltűnt a kezéből.

– Ezután – ült vissza nagyot sóhajtván a lány mellé – a király hivatott, és azt mondta, kérjek bármit, amit csak akarok, mindent megad. Mivel már akkor is itt laktunk, csak azt kértem, hogy a hegyoldali legelőt adja nekem és az itt lakóknak.

– Akkor a legelő a tiéd? – lepődött meg Veronika.

– Az enyém és minden falubelié – bólintott Boszi-Rozi. – És most ezt a papírt követeli tőlem a gazdag ember; hogy minden az övé legyen, csak az övé, egyedül!

Veronika elgondolkodott. Szóval a gazdag embert látta, ő fenyegetőzött, ő akarja tönkretenni a falubeli családokat. Ahogy gondolkodott, egyre inkább érezte, hogy ez ellen tenni kellene valamit. De mit? Végül így szólt:

– Úgy látom, amit a falu ellen tettél, már mélyen megbántad.

Boszi-Rozi hevesen bólogatott.

– Meg, meg! De mit tegyek? A markában tart az a gazember!

– A holnapi főzetet cseréld ki olyanra, ami nem ártalmas a teheneknek.

– És mi legyen az irattal?

Horváth László VERONIKA

– A gazdag ember mindent meg fog tenni, hogy akár erőszakkal elvegye tőled. Szerintem a királynak tudnia kell erről, mert csak ő tudja megakadályozni. Holnap elmegyek a palotába, és megpróbálok beszélni a királlyal – nézett Veronka elszántan az öregasszonyra.

– Derék lány vagy, hogy segíteni akarsz nekem. Ezért én is segítek neked! – mosolygott Boszi-Rozi. – Amikor a király a papírt adta, kaptam tőle egy himzett selyemkendőt is. A királyi címer és a királyi család jele van rajta. Ha ezt valaki az őrség parancsnokának felmutatja, szabadon járhat–kelhet a palotában. Vidd magaddal, és akkor a király soron kívül fogad téged!

Azzal felállt, és a rejtekhelyről elővett kendőt Veronikának adta.

– Még valami – nézett a lányra. – Holnap megnézem, a gyógyfüves receptjeim között van-e olyan, amivel a gazdag embert jól meg tudjuk büntetni – mosolyodott el. – De most már vidd csak azt a négy tojást, amiért jöttél! Otthon már biztos aggódnak, hol voltál ennyi ideig.

Veronika rögtön fel is állt, és ajtó felé indult.

– Veronika! – szólt utána az öregasszony. – Csak arra kérlek, hogy ezt a mai beszélgetésünket tartsuk titokban. Ha eljön az idő, mindenki megtudja majd a teljes igazságot – tette hozzá.

A lány bólintott.

Sietett haza, mert már valóban régen eljött otthonról.

– Ne haragudjon, édesanyám – lépett be az ajtón –, de csak a szomszéd Boszi-Rozi tudott tojást adni. Aztán beszélgettünk a tehenekről is – tette hozzá.

– Gondoltam, hogy szóval tart majd az a vén boszorkány. Tudod, kislányom, nagy titkok tudója az az asszony – sóhajtott egy nagyot az anyja.

Ekkor bejött az apa, és rögtön mondani is kezdte, mit hallott.

– Azt beszélik, hogy holnap Ezüsthely királyfi látogat a palotába, holnapután meg Aranyhegy királyfi. Mindkét királyfi Barbarella királykisasszony kezére pályázik. Kíváncsi vagyok, vajon kit választ szép, de kissé akaratos királykisasszonyunk. Az biztos, ezzel a házassággal mindkét királyfi országa a térség legerősebb országává válna.

Horváth László VERONIKA

- Veronika ügyében sikerült valamit elintézni? – kérdezte az anyja.
- Persze. Beszéltem a belső cselédség vezetőjével. Ő mondta, elkél az új munkáskéz, hiszen esküvőre készülnek a palotában. Kislányom – fordult Veronikához. – Holnap ebéd után várnak.
- Időben ott leszek, édesapám – bólintott a lány.
- Te megértő, okos lány vagy. Most nagyon kell a segítséged – simogatta meg lánya haját az apa.
- Mindent megteszek, amit lehet – nézett rá biztatóan a lány.

ásnap reggel Boszi-Rozi fia kihajtotta a teheneket a legelőre. Mindenki csak sóhajtozott, hogy vajon estére megtörik-e az átok, és lesz-e újra sok-sok tej minden háznál.

Veronika ebéd után indult a palotába. Bent az udvarban már ott volt Ezüsthely királyfi kísérete, de a lány nem is figyelt rájuk. Tekintete a palotaőrség parancsnokát kereste. Mikor meglátta, odalépett hozzá és így szólt:

- A király őfelségéhez kérek bebocsájtást – mutatta a himzett kendőt.
- Mit lobogtatod ezt a kendőt az orrom előtt? – szólt rá mérgesen a palotaparancsnok. – Mi az, hogy a királyhoz kérsz bebocsájtást? Hordd el magad innen, míg szépen mondom!
- De ez a kendő szabad bejárást enged a királyhoz! – tiltakozott Veronika.
- Te együgyű szolga – vált lenézővé a parancsnok hangja. – Más dolga is van király őfelségének, mint egy cselédlányt fogadni. Kotródj innen! – kiáltotta durván, miközben kikapta a lány kezéből a himzett kendőt.
- Add vissza a kendőmet – kapott utána Veronika. – A kendőn a király jele van, és ahol felmutatom, mindenhol tovább kell, hogy engedj!
- Nincs kendő, nincs beengedés – vigyorgott az őrség parancsnoka, és meglökte Veronika vállát.

Horváth László VERONIKA

Ekkor lépett oda egy szürke csuklyás ifjú.

– Úgy látom, parancsnok úr, hogy tiszteletlenül bánsz az ifjú hölgygel – kezdte. – Erőszakkal elvetted a kendőjét, ráadásul gorombán ellökted az ajtó elől.

– Ki vagy te, hogy csak úgy szembeszállsz őfelsége parancsnokával? – kérdezte fennhéjázón a parancsnok.

– Egyszerű deák vagyok, az ünnepséget szeretném megnézni. De azt az igazságtalanságot, amit az ifjú hölgygel műveltél, nem hagyhattam szó nélkül.

– Rendben! – röhögött a parancsnok. – És mit akarsz még tenni? Talán még párbajra is kihívsz?

– Az ifjú hölgy igazáért a párbajra is hajlandó vagyok. Kérj bocsánatot az illetlen viselkedésed miatt – nézett határozottan az ifjú a parancsnok szemébe.

– Kérlek – szólt közbe Veronika –, kérlek, hagyj magamra, mert még bajod eshet miattam. Majd én elintézem, amiért jöttem.

Az őrség parancsnoka azonban nem hagyta annyiban dolgot.

– Na, gyere, te nagyszájú – húzta ki a kardját. – Lássuk, kinek az igazát hozza a párbaj!

– Mi folyik itt? – lépett ekkor hozzájuk egy díszruhás ifjú.

– Ön, ha jól látom, Ezüsthely királyfi, aki tisztelgő látogatást tett Barbarella királykisasszonynál – hajolt meg az őrségparancsnok.

– Valóban – bólintott a királyfi. – És ahogy kiléptem a kapun, azt láttam, hogy egy cseléd lány és ez a szürke csuklyás fiatalember tiszteletlenül viselkedik az őrség parancsnokával. Mivel szeretném a királykisasszony kegyeit elnyerni, szívesen megmutatnám, milyen igazságos király leszek, ha Barbarella királykisasszony engem választ.

– Hogy gondold ezt, uram? – érdeklődött a parancsnok.

– Egyszerűen. Gyere, deák, velem párbajozz az igazságodért és a cseléd lány kegyeiért! – rántott kardot Ezüsthely királyfi. – A karddal ejtett első vérig tartson a bajvívás!

Veronika rémülten nézett az ifjú deákra.

Horváth László VERONIKA

– Ha bízol bennem és az igazságban – nézett a lány szemébe az ifjú –, sikerülni fog. Legyőzöm ezt a forrófejű királyfit!

Veronika csak nézte az ifjú szemét, amelyben heves elszántság lobogott.

Megkezdődött a párbaj. Az ifjak összezsúfoltak. Hol egyik, hol másik került fölénybe. A tusa egyre hevesebbé vált.

Egyszer csak Veronika azt látta, hogy Ezüsthely királyfi bal kezében megvillan egy rövid tőr. Mikor a két ifjú teste majdnem összeért, a királyfi a bal kezével a deák felé szúrt. A földön megjelent egy csepp vér.

A fiú nem érzett fájdalmat, csak azt látta, hogy a karján egy vágás van. Hátralépett, leeresztette a kardját.

– Vér! – kiáltotta az őrség parancsnoka.

– Úgy látom – nézett a deákra a királyfi –, a győzelmem egyértelmű, hisz az első kardvágásig szólt a párbaj szabályzata.

– Nagyon figyelj, ifjú – szólalt meg Veronika. – A királyfi bal kezében elrejtve egy tőr van. Azzal sebesített meg. Nem kardtól sebesültél meg, tehát nem is vesztettél.

A királyfi azonban nem figyelt Veronikára, saját győzelmét ünnepelte.

– Gondolom – nézett gúnyosan az ifjúra –, elismered a vereséged és elkotródsz még a palota környékéről is!

– Hát, ha ilyen királya leszel ennek az országnak, mint ahogy most viselkedtél, nem szeretnék ebben az országban élni – csóválta meg a fejét a deák. – Csellel, csalással, bármi áron, csak győzni tudjál! Ezzel elvesztetted mindenki bizalmát. A megállapodás úgy szólt, hogy az első kardvágásig párbajozunk. De nézd meg a bal kezében a tőrödet, még mindig piroslik rajta a vérem! Én tisztességes harcot reméltem tőled, de te csalással akartad megszerezni a győzelmet. Most dobd le a tőrt, és folytassuk tisztességesen!

– De nagy a szád! – csattant fel a királyfi. – Rajta, folytassuk, de most már életre-halálra!

Újra összezsúfolta a két kard. Érezni lehetett, hogy nagyon akarja mindkét ifjú a győzelmet. A deákon látszott a határozott, tudatos, tanult vívás. Ezüsthely

Horváth László VERONIKA

királyfi vívása inkább ideges csapkodás volt. A deák kardja elől hátrálni kényszerült, és a végén még a kard is kiesett a kezéből.

A deák a királyfi torkához emelte kardját.

– Ne csodálkozz, hogy én győztem – mondta. – Te is jól tudsz vívni, de mivel először csaltál, így meggyengült a hited, hogy győzni tudsz. Ez a hit volt velem, ami segített, mert én az igazságomért és az ifjú hölgy becsületéért harcoltam. Ha az igazságért harcolsz, vagy azért, akinek az igazát magadénak érzed, akkor biztos győzni tudsz. Ezt az ifjú hölgyet szóval és cselekedettel is megsértette az őrparancsnok, és még a kendőjét is elvette. Ez az igazság!

A királyfi nem felelt, csak lesütötte szemét.

– Az igazság mutassa utadat, és ne a hatalom mögé bújj el! – nyújtott kezet a deák.

– Mi folyik itt? – hallották meg a király érces hangját.

– Az én hibám – ereszkedett féltérdre a királyfi. – Én avatkoztam olyanba, amibe nem szabadott volna. Csak a vitát láttam, de a mértékét nem ismertem. De férfi módon igazságot tettünk – nézett a szintén letérdelő deákra.

– Köszönöm szavaid, királyfi – mondta a deák. – Nemes lélekre vall. A beismerés kevesek erénye. Örülök, hogy te is úgy látod már, egy fiatal hölgy igazáért harcba kell szállni – tette hozzá.

– Nem értek egy szót sem – fakadt ki a király. – Miért volt ez a párbaj, és kinek az igazáért kellett volna kiállni?!

Erre Veronika előre lépett, és felmutatta a kendőt, amit Boszi-Rozitól kapott.

A király összevonta a szemöldökét. Felismerte a kendőt.

– Ha ezt a kendőt attól kaptad, akinek én adtam, akkor valami fontos dolog miatt jöttél. A párbajnak vége! – adta ki a parancsot. – Gyere, ifjú hölgy, és mondd el, miért kerestél fel!

Horváth László VERONIKA

ent a palotában Veronika mindent elmesélt. Elmondta, amit tudott, s azt is, hogy a király segítségét kéri. A király nagyon dühös lett. Rögtön börtönbe akarta záratni a gazdag embert. Ekkor Veronika így szólt:

– Felséges királyom, várjunk még egy-két napig! Boszi-Rozi azt ígérte, készít olyan főzetet, amivel a gazdag embert nevetségessé teszi. Utána még fájdalmasabban fogja érinteni, ha felséged megbünteti.

– Rendben van, néhány napig várok – bólintott a király. – De akkor nemcsak börtönbe kerül, de még mindent el is veszek tőle, mert visszaélt a gazdagságával.

– Így jó lesz! – örült Veronika. – Köszönöm, felséges királyom, hogy meghallgattál, s azt még jobban, hogy segítesz a falumon!

– Gyere máskor is, Veronika, ha valami kérésed van – mosolygott a király. – Akitől a kendőt kaptad, egyszer nagyon nagy szolgálatot tett nekem. De nem csak ezért hallgattalak meg. Nem tudom, miért, de ezek a gyönyörű szemek és ez a női kiállítás nagyon emlékeztet valakire – nézett végig a lányon.

Veronika nagy zavarában elpirult, és lesütötte a szemét.

– Elnézést kérek, felség, most, ha megengedi, mennék is a dolgomra – suttogta.

– Menj csak – engedte el a király. – De hidd el, tényleg jó volt veled ezt a kis időt eltölteni – tette hozzá elgondolkodva.

Veronika meghajolt és kisietett az ajtón. Egyenesen a palota belső cselédségének vezetőjéhez ment, aki rögtön adott is neki munkát.

Égész délután segített a szolgálólányoknak itt is, ott is. Ügyesen tette a dolgát mindenhol. Kora este ért csak haza, épp, amikor édesanyja fejte a tehenet.

– Nézd csak, kislányom – sugárzott az anya arca. – Nézd meg, már a boci is jóllakott, mégis maradt még annyi tej, hogy neked is elég lesz, és még kevés

Horváth László VERONIKA

tejfölt is tudok a tésztára tenni holnap – lelkesedett. – Még a cicáid is vidáman játszanak teli hassal. Úgy látszik, megtört az átok, vége lesz a szűk napoknak!

Veronika együtt örült édesanyjával, de nem árulta el, mi okozta a változást.

– Tényleg – nézett rá figyelmesen az anyja. – A nagy örömben el is felejtettem, hogy ma mentél a palotába. Ugye, kaptál ott munkát, azért jöttél ilyen későn?

– Igen, édesanyám. Segítenem kellett a szolgálólányokat.

– Akkor sok munkád lehetett. Fáradt lehetsz, de a keresztanyád megkért, ha lesz egy kis időd, menj át hozzájuk.

Veronika kérdően nézett az édesanyjára.

– Tudod, kislányom, a kisfia két nappal ezelőtt leesett a cseresznyefáról, és csak feküdni szabad. Az orvos azt tanácsolta, sokat segítene ágyban tartani, ha valaki felolvashatna a kisfiúnak.

– Persze, hogy elmegyek! De milyen mesét olvassak?

– Például azt, amit magad találtál ki – javasolta az anyja. – Még a doktor is hallotta, hogy mikor az unokatestvéred magas lázban feküdt, a mesélésed után másnapra lement a láza.

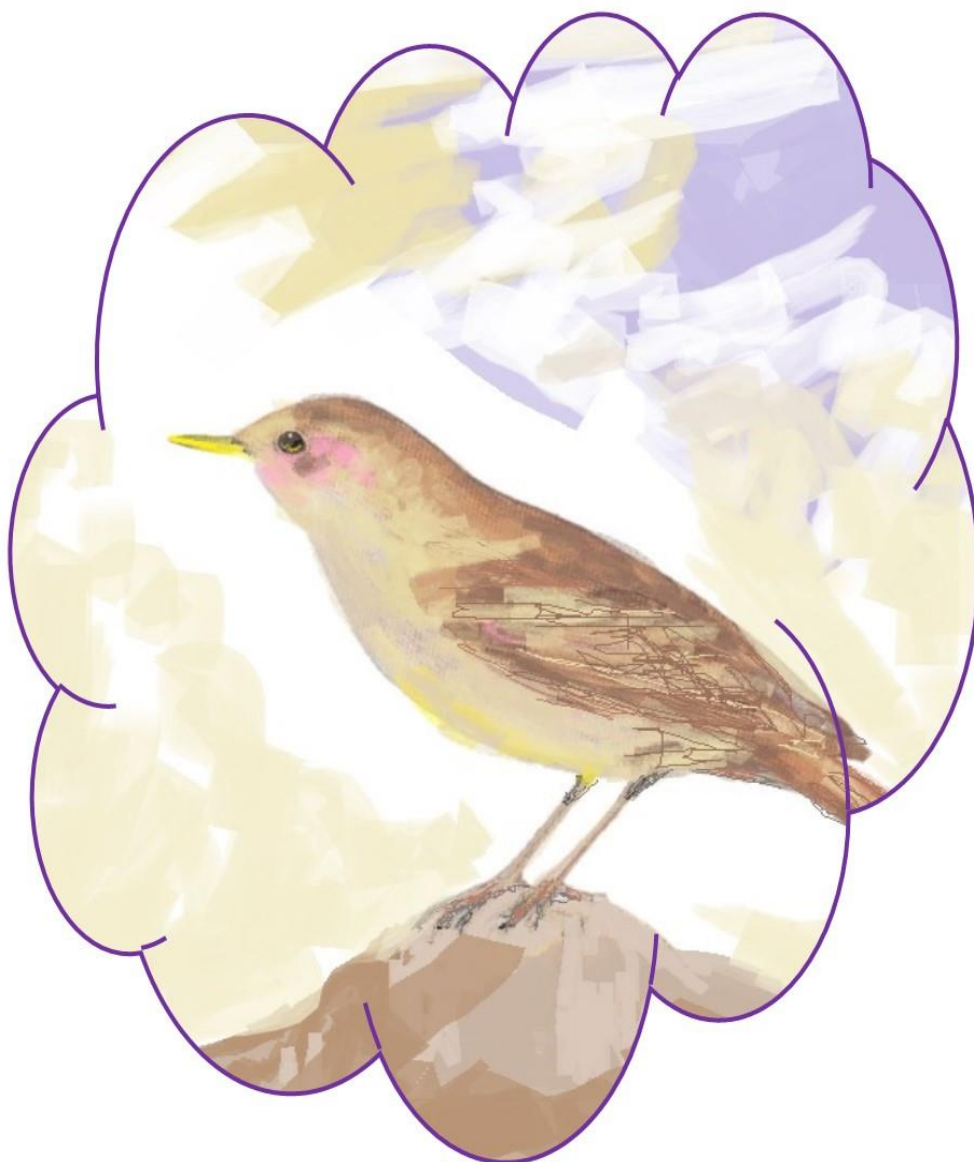
– Jól van – bólintott a lány –, ha a mesém segít, akkor azt mondom el!

Vacsora után el is ment a keresztanyjához.

– Hoztam neked egy aranyos mesét – nézett az ágyban fekvő, beteg fiúra Veronika, s rögtön mesélni is kezdett.

Az okos kismadár

Horváth László VERONIKA

egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy magas, nagy fa.

Annak a tetején, a sűrű ágak között volt egy madárfészek, abban aludt egy sárgacsőrű kismadár. Alig volt pár tolla, de már néha próbálta úgy mozgatni a szárnyait, ahogy az anyukájától és az apukájától látta.

– Én is tudok majd repülni? – kérdezte az anyukájától.

A madármama elmosolyodott, és azt mondta:

– Hát persze, kisfiam. Ha megerősödik a szárnyad és már minden tollad kinő, te is úgy tudsz majd repülni, mint én vagy az apukád.

– És még sokat kell várni? – kérdezte csodálkozó szemekkel a madárka.

– Nem olyan sokat – mondta édesanyja kissé bizonytalanul. – Ha mindig megeszed azokat a finom bogarakat, amit én és az apukád is hoz, nemsokára te is úgy repülhetsz, mint mi.

– Jaj, de jó! – örült a madárka, még a szeme is nevetett.

– Persze sokat kell majd gyakorolnod, hogy megerősödjenek a szárnyaid. Fent a levegőben is vigyázni kell, de ha erősek a szárnyaid, akkor te leszel a leggyorsabb a többi madár között. Anyukád és apukád majd megmutatja, mit kell tenned, hogy elkerüld, amiből bajod lehet – mondta a madármama, aztán még hozzátette: – Ezért kell szót fogadni és elhinni, hogy a szüleid mindig jót akarnak neked!

Eltelt egy-két hét, és a madárka észrevette, hogy már sok szép tolla van. Ha mozgatja a szárnyait, egy kicsit már a levegőbe is emelkedik.

– Édesanyám – szólt lelkesedve, amikor a madármama megint megérkezett valami finomsággal. – Én is már úgy tudok repülni, mint a többi madár!

– Most kell óvatosnak lenni, kisfiam – szólt aggódóan a madármama. – Most azt gondold, hogy tudsz repülni, pedig ahhoz, hogy biztosan szállj a levegőben, még erősödni kell a szárnyaidnak.

Horváth László VERONIKA

– De én érzem, hogy erős vagyok! Már fel tudok emelkedni picit a fészekből.

– Az jó, kisfiam, ha erősnek érzed magad. De mindig óvatosnak kell lenni, nehogy kiessél a fészekből, mert akkor egy éhes macska karmai közé kerülhetsz! – nézett a mama figyelmeztetően kisfiára.

Az anyai tanácsra a fióka buzgón bólogatott. A mama ezt ígéretnek vette, és elrepült, hogy újabb finomságokat keressen fiának.

A madárfióka egyedül maradt. Újra csapkodni kezdte a szárnyait, és egy picit megemelkedett a fészekből. Ekkor egy erősebb szél meglökte a kismadarat, és kiesett a fészekből. Próbálta a kis szárnyait csapkodni, de nem használt, csak zuhant-zuhant lefele. Szerencsére egy sűrű ágra huppant, amin sok levél volt, így még a föld felett meg tudott kapaszkodni. Alighogy körülnézett, hova is esett, meghallotta a többi madár kiabálását.

– Vigyázz, jön a macska!

Körülnézett. Rémulten látta, hogy egy csúnya, fekete macska ugrál menedéke felé. Már majdnem elérte, mikor a fekete macska feje felett megjelent az anyukája és apukája. Repülés közben megcsipkedték a macska fejét, hogy elzavarják a picitől.

– Menjél, kicsim! – kiáltotta az anyuka. – Próbálj meg minél feljebb menni és a vékony ágakon maradni, mert a macska ott már nem tud elérni!

A rémuló madárka összeszedte minden erejét. Úgy csapkodott kis szárnyaival, hogy mindig feljebb és feljebb tudott jutni. De a macska nem tágitott! Felmászott a fára, és ment a kismadár után. A madárka anyukája és apukája ott repkedtek a feje körül, csipkedték, ahol érték, s közben a mama irányította csemetéjét.

– Most oldalra menj, kicsim, oda, arra a vékony ágra! Ott nem ér el a macska!

A madárka úgy tett, ahogy a szülei mondták. A macska belátta, hogy ebből a kismadárból nem fog lakmározni. Lassan megfordult és lemászott a fáról.

A madárka rémulten ült a fa vékony ágán, szinte remegett ijedtében. Az anyukája és az apukája odarepült mellé.

Horváth László VERONIKA

– Gyere, kicsim, majd mi mondjuk, mit és hogyan csinálj, hogy lassan felérjünk a fészekhez – biztatta anyukája. – Apukád addig figyeli a macskát, nehogy újra ránk támadjon – tette hozzá.

A kismadár lassan megnyugodott, és a madármama útmutatásával elindult a fészek felé. Mindig azt csinálta, amit az anyukája mondott. A madárpapa körülötte repdesve dicsérte haladását. Mikor elérték a fészket, a kismadár beleugrott a közepébe. Nagyot sóhajtott. Érezte a melegséget, a biztonságot, és gondolatban megfogadta, ezután mindig hallgatni fog a szüleire, hisz ők csak jót akarnak neki.

– Ügyes voltál, kisfiam – nézett rá a madármama. – Nagyon örülök, hogy azt csináltad, amit mondtam, mert csak így menekülhattünk meg a macska karmai elől. Büszke vagyok rád! – tette hozzá, miközben mellé ült a fészekbe. – Most én is itt maradok veled. Apukád hoz nekünk sok-sok finomat, mi pedig itt összebújva érezzük, milyen finom puha és meleg a mi fészkünk.

Horváth László VERONIKA

kisfiú, ahogy hallgatta a mesélő Veronikát, lassan megfogta a kezét.

– Olyan jó annak a kismadárnak – mondta. – Én is azt szeretném, ha az édesanyám ideülne, megfogná a kezem, hogy mi is érezzük, milyen is egy puha, meleg fészekben összebújni.

Veronika megsimogatta a fiúcska fejét. Könnybe lábadt szemmel suttogetta:

– Most már aludj!

A kisfiú szeme lassan becsukódott, de a lány kezét még mindig szorította. Így voltak még kis ideig, míg Veronika érezte, már enged a kis kéz a szorításból. Lassan felállt az ágy mellől, és hazament.

A házuk kapujához érve meggondolta magát.

– Megnézem Boszi-Rozit, és elmesélem, mi történt a palotában – mondta magában.

Ahogy belépett a szomszéd udvarba, egyből észrevette a leghátsó épületből kiszűrődő fényt. Benyitott. Egy nagy asztalt látott, rajta egy varázsgömböt. Az asztal körül három boszorkány ült. Az egyik Boszi-Rozi volt.

– Veronika, gyorsan bújj ide a belső sorokba, ahol nem látszol! – szólt rá. – Most jön ide a gazdag ember – magyarázta. Tovább már nem tudta folytatni, mert máris hallani lehetett a nagykapu nyikorgását.

Veronika gyorsan elrejtőzött. Mikor Boszi-Rozi azt gondolta, hogy a gazdag ember már az ajtó közelébe ért, egy durranás és hatalmas füstfelhő keletkezett a varázsgömb fölött.

A gazdag ember megtorpant. Nem nyitotta ki az ajtót, hanem a nyitott ablakon keresztül nézett be a helyiségbe. Meglátta a három boszorkányt, akik épp a varázsgömböt nézték. Miközben ő megmeredve állott, Boszi-Rozi a gömb fölé tette mindkét kezét, és megkezdte a ködös varázsgömbre a ráolvasást.

Horváth László VERONIKA

**Lassan éjfél, csodás gömbünk,
tárd fel titkod most előttünk.
Nézzük, hogy most amit látunk,
szerencse az, vagy csúf átok.
Tisztulj kép és láss a gömbbe,
ne maradj örökre ködbe!**

Boszi-Rozi egy kissé visszahőkölt, mikor a varázsgömb belseje tisztulni kezdett, majd így folytatta:

**Nézd egy láda, arannyal telt,
mily szerencsés, aki rálelt.
Vajon hol rejtőzik mára?
Gazdag ember udvarába.**

Ekkor a gömbben már tisztán kivehető volt egy hatalmas udvar, a gazdag ember portája. Boszi-Rozi azonban éppen csak rápillantott, s máris mondta tovább:

**Szökőkúttól lépés hétszer,
a nagy fától huszonkétszer.
Napfénytől mind, huss, elillan,
éjfélkor fényesen csillan.
De csak akkor látsz majd csodát,
ha már megittad a teád.
Varázserő, nagy hatalom,
láss meg mindent, így akarom!**

Mikor a gazdag ember meghallotta, hogy az udvarában van egy kincsesláda, csak ámult. Nem tudta eldönteni, hogy valóság ez, vagy csak álom. Ekkor ismét Boszi-Rozi hangját hallotta:

– Az ablakban van a főzet. Ha valaki megissza, pontban éjfélkor meg fogja látni a gazdag ember udvarában a kincsesládát.

A másik két boszorkány bólogatott.

– Senki más nem láthatja meg a kincset, csak az, aki a főzetet megitta. Megvárjuk, míg kihűl, aztán holnap megisszuk. A kincsért csak holnapután tudunk elmenni, mert holnap éjfélkor boszorkánybeszámoló lesz a fekete szálló toronytermében.

Horváth László VERONIKA

– Nem feledjük – mondta egyszerre a két boszorkány.

– Köszönöm – fordult hozzájuk Boszi-Rozi –, hogy segítettetek abban, hogy a varázsgömb megmutassa féltve őrzött titkát. Most menjetek! Én még megvárom a vendégemet.

A két boszorkány egy szempillantás alatt eltűnt.

Veronika még a sarokba kuporodott, amikor a gazdag ember benyitott.

– Végre megkapom, amiért jöttem? – kérdezte türelmetlenül.

– A teád itt van, ahogy ígértem – nyújtott át neki egy ibriket Boszi-Rozi. – Többre ne számíts, mert nincs és nem is lesz több főzet!

– Azt nem te mondd meg, hogy meddig állsz a szolgálatomra! – fortyant fel a férfi. – Két nap múlva visszajövök, és majd megmutatom neked, ki parancsol ezen a környéken! – kiabálta egyre hangosabban.

Boszi-Rozi nem szólt semmit, csak hagyta, hogy a gazdag ember kilépjen az ajtón. Úgy tett, mintha nem venné észre, hogy a férfi közben levette a varázsfőzetes fazekat az ablakból. Amikor hallotta a kapu csukódását, szólította Veronikát.

– Kíváncsi vagyok, kislány, a gazdag ember szolgálai hogyan fogják elmesélni, mit csinált a gazdájuk éjjel!

– Miért, mit fog csinálni? – érdeklődött Veronika.

– Ha megissza a főzetet, márpedig megissza, mert mindenképpen meg akarja találni a kincset, akkor éjfélkor majd a disznóólban kotorászik, és négykézláb jár a trágyadombon!

Veronika, ahogy maga elé képzelte a jelenetet, elnevette magát.

– A trágyadombon? – kérdezte még mindig nevetve.

– Ott – bólogatott Boszi-Rozi. – Ugyanis én azt írtam le a kincs helyének. Még három aranytallért is elrejtettem ott, hogy nagyobb kedve legyen keresgélni.

– Nem is fogja tudni, hogy nincs ott semmiféle kincs?

Horváth László VERONIKA

– De nem ám! Olyan kábító főzetet csináltam neki, hogy három napig azt sem fogja tudni, hogy fiú-e vagy lány – mosolygott az asszony. – De most mesélj! Mi volt a királynál?

Veronika mindent elmondott.

– Látod, Veronika, a kapzsi ember egy idő után nagyon gonosz is lesz. A mások iránti tisztelet lassan elmúlik, és mindenkit el akar taposni. Királyunk igazságos büntetése mindenkinek tanulságul szolgál majd – jelentette ki Boszi-Rozi. – Most menj, édesanyád már biztos türelmetlenül vár – mosolygott Veronikára.

– Jó éjt – szólt Veronika és elindult hazafele.

Ahogy belépett a házba, édesanyja rögtön szólította is.

– Gyere, vacsorázz meg, és mesélj, mi volt ma a palotában – kérte.

Veronika érezte, hogy édesanyja már tudja, mi történt nemcsak a palotában, hanem Boszi-Rozinál. Ezért mindent híven elmondott neki, még azt is, hogyan kelt védelmére az a deák.

– Tudod, kislányom – nézett szemébe az édesanyja –, mi mindig azt mondjuk és úgy teszünk, ahogy otthon a szüleinktől látjuk. Őszinteséget adunk és őszinteséget kapunk. De ez sajnos nem minden családban van így. A deák, aki látta, hogy igazságtalanul bánnak egy lánnyal, még párbajozni is hajlandó volt, hogy megvédje az igazságot. Ő is azt érezte, hogy a te igazságod az ő igazsága is. Én azt is látom, hogy okos lány vagy, bölcsen tudsz dönteni. Azt is megláttad, hogy Boszi-Rozi tudását a gazdag ember rossz dolgokra használta fel. Ne feledd a mondást: „Az elméd a kert, a gondolataid a magvak. A te döntésed, hogy virágokat vagy gyomokat nevelsz.” Az a deák egyszer csak ott volt melletted, mert neked szükséged volt a segítségére. Nem kérted, nem vártad, nem kerested.

– Édesanyám... – próbált közbeszólni Veronika, de anyja nem hagyta, folytatta:

– De van egy másik mondás is: „Egy csepp méreg tönkretelhet egy hordó mézet.” Ha fiatalon jót cselekszel vagy vétesz, az végigkísérhet egy életen át. Ha

Horváth László VERONIKA

jön valaki, aki ugyanazért védi a te mézed tisztaságát, ízét, illatát, mert sajátjának is érzi, te lehetsz az életében az igazi királykisasszony. De őt soha ne keresd! Úgyis észreveszed akkor, mikor már melletted van.

Elhallgatott, és hosszan nézett Veronika szemébe. A lány állta a pillantását.

– Hosszú volt a napod – mosolyodott el az édesanya. – Igaz, nagyon tartalmas is. Pihenj le, jó éjszakát – simogatta meg lánya arcát.

ásnap reggel éppen úgy indult a nap, mint korábban.
Mindenki serénykedett a ház körül. Az édesanya ment begyűjtani a kemencét, mert ez volt a kenyérsütés napja.

– Kislányom – nézett Veronikára. – Mikor ebéd után a palotába mész, légy szíves, vidd el a friss kenyereket a Vízimalom csárdába. Épp útba esik – tette hozzá.

– Hát persze hogy elviszem! Nagyon örülök, hogy mindig tőlünk rendelik a kenyeret – felelte Veronika.

Mindketten szorgalmasan tették a dolgukat, így a délelőtt gyorsan elszaladt. Ebéd után két kerek kenyeret egy nagy tésztakendőbe csomagoltak, és Veronika elindult velük a csárda felé.

Félúton járt már, mikor észrevette, hogy mögötte egy díszes hintó jön nagy kísérettel.

– Ez alighanem a másik királyfi küldöttsége – gondolta, s kicsit félrehúzódott az út szélére, hogy könnyebben elhaladjanak a királyfi kocsijai.

Ahogy melléért a hintó, a szürke csuklyás deák nézett ki belőle.

– Köszöntelek, ifjú hölgy – mosolygott rá az ifjú. – Gondolom, nehezek azok a csomagok, amiket viszel. Segíthetek?

Horváth László VERONIKA

Veronika meglepetten nézett a deákra. Hogy kerülhetett Aranyhegy királyfi hintójába? Mikor legyőzte meghökkenését, így szólt:

– Köszöntelek én is. Nagyon jó ismerősöd lehet a királyfi, ha a hintóját is felajánlotta, hogy könnyítse a vándorutadat. A barátságotok példás és a királyfi jó szívét dicséri.

– Tudod, ifjú hölgy, az édesapám a királyfi kardvívómestere – jött egy kicsit zavarba a deák. – Ezért sokat vagyunk együtt.

– Akkor már értem, miért vívsz olyan jól – mosolyodott el Veronika. Ekkor jutott eszébe, hogy még meg sem köszönte a segítségét. Gyorsan folytatta: – Engedd meg, hogy megköszönjem a bátorságodat, amiért a palotában kiálltál az igazamért és karddal vettél elégtételt sérelmemért.

– Nincs mit köszönnöd. Ezt bárki megtette volna, aki látta, hogy igazságtalanság ér egy védtelen hölgyet. – Veronikára nézett, és megkérdezte: – Szabad tudnom, milyen csomagot cipelsz?

– Tudod, minden héten kétszer kenyeret sütünk – magyarázta a lány. – A Vízimalom csárda tulajdonosa a főztjéhez csak a mi kenyერünket ajánlja – tette hozzá büszkén.

– Talán valami különleges kenyeretek van?

– Tudod, a mi földünk a hegy aljában van. A hegyről az esővíz lehoz sok olyan hasznos réteget, amittől a mi búzáink magvai nagyobbak és több tápanyag van benne. Arra is vigyázunk, hogy a learatott búzáink szellős és tiszta, száraz tárolóba kerüljön. A nedves búzában megindulhat az élet, és az íze is megváltozik. Amikor elvisszük a malomba, csak olyan malomkővel őrlhetik meg, amit maga a mester állított be a megfelelő finomságúra. Végül a jó kenyérhez kell még édesapám hajnali szorgalma, édesanyám figyelme, amikor dagasztja a kenyértésztát.

– És te mit csinálsz?

– Én sütöm meg. A kemencébe mindig teszek a kenyerek alá egy szép káposztalevelet is, hogy védje és érlelje a kenyeret.

– Csak hallgatom és csodálom, hogy beszélsz egy darab kenyérről.

Horváth László VERONIKA

– Az nem egy darab kenyér, amit odateszünk ebédkor elé! – pattogott a lány. – Az sok-sok fárasztó munka eredménye, amit megtisztelünk és megbecsülünk, amikor a kezünkbe vesszük. Tudod, deák, amikor elosztjuk a tésztát egyforma nagyságra, mindig marad egy darabka. Ezt hívjuk madárláttá cipónak. Ezt mindig én csinálom. Mindenre hagyok időt neki, hogy szépen megkeljen, pihenjen a meleg konyharuha alatt. A kemencében az ajtó mellé teszem, alá a legfinomabb káposztalevél kerül. Óvom, védem, és amikor megsül, megsimogatom, amikor pedig megszegem, tisztelettel beszélek vele.

– Ennyi tiszteletet talán még a király sem kap!

– Persze, hogy nem! Ezt a kenyeret nem lehet megvenni, csak ki lehet érdemelni!

– Kérdemelni? – csodálkozott a deák. – És mivel?

– Azzal, hogy megtiszteljük, míg az utolsó morzsája el nem fogy. A mi kenyérünk nem csak étel, hanem egy tésztába zárt tisztelet, finomság és megbecsülés.

– Vehetek én is ebből a finom megbecsülésből? – nézett a lányra a deák.

– Nem – hangzott a határozott válasz.

A deák szemöldökét felhúzva nézett a lányra. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Veronika folytatta:

– Tudod, a palotában nem kért meg senki, hogy egy bajba jutott lányon segíts. Te akkor, ott úgy érzeted, hogy egy lánnyal a hatalom embere igazságtalanul viselkedik, és sietnél, hogy megvédd a becsületét. Te az én becsületemet védted, én az étel és a vele járó munka becsületéért teszek minden nap. Ezt érzem mindig, amikor a madárláttá bucit csinálom. Ahogy már mondtam, pénzért nem eladó, de ezzel fizetünk, ha tisztelet és becsület jár valamiért – nézett ragyogó szemmel a deákra. – Szeretném neked most ezzel a madárláttá bucival kifejezni tiszteletemet és őszinte hálámat azért, amit értem tétél. Ha most megérinted, érezni fogod a melegségét, a finom illatát, és hogy valami többet is kapsz most, mint egy darabka ételt – adta át a cipót.

Horváth László VERONIKA

Ahogy a deák elvette, egy pillanatra összeért a kezük. Veronika elpirult, és gyorsan újra megszólalt:

– De még van valami, amit adni szeretnék! Nézd, ebben a szelencében fehér por van – nyújtotta az ifjú felé a kis dobozkát. – Nemrég, mikor megvágtam a kezem, a szomszéd javasasszony adta nekem. A seb hamarosan begyógyult, és a helye sem látszott többé. Tégy így te is, és hamar meggyógyul a vágás a kezeden!

– Ha eszem a kis bucit, ha átkötöm a sebemet, kinek köszönhetem a gondoskodását? – nézett a deák érdeklődően a lányra. Mivel az nem válaszolt, magyarázólag hozzátette: – Azt szeretném tudni, hogy hívnak, szép hölgy?

– Veronika a nevem.

– Veronika – nézett rá meleg mosollyal az ifjú. – Ilyen törődést, őszinteséget, figyelmességet eddig senkitől sem kaptam, mint most tőled. Biztos, hogy megtalálom majd az okot és a lehetőséget, hogy viszonzzam. Most mennem kell, de remélem, nemsokára újra találkozunk!

Azzal búcsút intett, s a hintó továbbgördült. Ekkor már Veronika sem volt messze a Vízimalom csárdától, már látta is az épületet. Amint átadta a kenyeret, ment is tovább a palotába.

Aranyhegy királyfi hintója hamarosan megérkezett a palota udvarába, ahol éppen a felsorakozott díszőrség előtt állt meg. A királyfi kiszállt, és a piros szőnyegen elindult a bejárat felé. Mögötte vitték az ajándékokat.

– Késtél! – pattant fel Barbarella királykisasszony a trónról. – Ebéd után két óra már délután, és még sok a dolgom!

– Köszöntelek, Barbarella királykisasszony – hajolt meg az ifjú. – A szépségednél még elbűvölőbb az őszinteséged. Ez csak nagyon kevesek erénye.

Horváth László VERONIKA

Az időpontot egyébként figyelmesen választottam ki. Ha ebéd után nyugodtan készülsz, megfontolt és gondos döntések születhetnek.

– Én döntöm el, nekem melyik az ideális időpont! – szikráztak a kiráylány szemei. – Megvárattál, s ez nem segíti a jövőbeli kapcsolat sikerét!

– Ez így igaz, királykisasszony. Belátom, ez az egyoldalú időpontválasztás rossz döntés volt.

– Még jó, hogy belátod! Jegyezd meg, nekem mindig igazam van! – jelentette ki magabiztosan Barbarella.

– Valóban? Én viszont úgy gondolom, hogy akkor lesz sikeres a jövőbeli kapcsolatunk, ha egy döntés közös vélemény eredménye lesz.

– Én ismerem az én országomat – vont vállat a királykisasszony. – Én tudom, mi kell az én népemnek. Akit választok, az csak helyeselhet és egyetérthet.

– Ha egy bábot választasz, királykisasszony, eleinte egyszerű vele uralkodni. De amikor fontos döntést kell hozni, nem számíthatsz rá, egyedül csak a te válladat nyomja a döntés terhe – nézett az ifjú a kiráylány szemébe. – Én nem szeretném ezt. Egy megbízható, okos társsal szeretném az ország javát szolgálni.

– Ha ilyen okos vagy, azt is meg tudod mondani, hol található ilyen okos társ? – emelte fel a fejét gőgösen a kiráylány.

– Ezt mindenki maga tudja. Ha találkozol vele, rögtön megérzed.

– És én ezt higgyem is el neked? – biggyesztette el a száját Barbarella.

– Ha rátalálsz, megtudod. Meglátod, ha egy fontos döntésnél őszintén elmondod a véleményedet, ő is őszintén fog válaszolni, mert segíteni akar neked.

Barbarella hosszan nézte az ifjút.

– Köszönöm a látogatásodat – mondta végül. – Miután beszéltem a szüleimmel, közlöm veled döntésemet.

A királyfi bólintott, majd elhagyva a termet kijelölt szállására ment.

Barbarella néhány percre elgondolkodva állt, aztán szüleihez ment, hogy elmondja, mit beszélt Aranyhegy királyfival, és mi a véleménye róla. A király és

Horváth László VERONIKA

a királyné figyelmesen hallgatta elbeszélését. Mikor lánya elhallgatott, előbb a király kezdett beszélni.

– Tudod, kislányom, ez lesz életed egyik legfontosabb döntése. Mind a két királyfit láttad és beszéltél velük. A döntésedtől nem csak további életed, de az ország további sorsa is függ.

– Mondd hát, kit választottál? – biztatta anyja.

– Ne csak ezt! – szólt közbe a király. – Azt is mondd el, miért!

– Először Ezüsthely királyfi járt itt – kezdte Barbarella királykisasszony. – Fiatalos, heves, lendületes, szikrázó fiatalember képét mutatta. Igazi uralkodói alkat. Aranyhely királyfi viszont okos, megfontolt. Nagyon meggyőző társ és uralkodó lehet.

– Tehát? – néztek rá kérdően szülei.

– Nekem mindketten tetszettek. Jó lelkiismerettel nem tudok köztük választani.

– De választanod kell! – kiáltotta a király. – Az ország sorsa múlik rajta!

– Mivel az ország sorsa is a döntésemén múlik – sóhajtott Barbarella –, azt javaslom, hogy a lendület és az ész között döntsön egy lovagi párbaj. Ígérem, annak mondok igent, aki a párbajban győzedelmeskedik.

– És ha nem az győz, akit szíved szerint választanál? – rémüldözött a királyné.

– Már mondtam, hogy jó lelkiismerettel nem tudok választani. De van egy kérésem királyapámhoz – nézett az apjára. – Erre a papírra felírom az egyik királyfi nevét, akit egy kicsit szívesebben látnék mellettem a trónon. Ha a végén édesapám megnézi, kit írtam a papírra, megtudja, a szív vagy a kényszer választottja uralkodik mellettem.

– Úgy legyen! – bólintott a király. – Máris kihirdetem, mikor legyen a mindent eldöntő lovagi párbaj!

Horváth László VERONIKA

éső este volt, mikor az Aranyhegy királyfi tiszteletére tartott ünnepi vacsora véget ért. A királylány és a királyfi még ekkor sem találta meg a közös hangot, megmaradt köztük a mértéktartó, kissé feszélyezett viselkedés. Éjfél volt már, mire a palotában mindenki nyugovóra tért.

Ugyanebben az időben a gazdag ember udvarán egy dülöngélő árnyék jelent meg. Bizonytalanul lépkedett, és közben valamit motyogott magában.

– Mi is volt a tizenkettő, vagy inkább a huszonkettő? – mormolta. – Mi van most? Merre van a hét, és merre is van a huszonkettő? – nézett körbe az udvaron. – A szökőkúttól is van valami, meg a nagy fától is. De a nagy fától a hét lépés az én kis Ludmillácskám szobájának az ablaka elé visz. Az biztos nem lehet, mert az én cuncimókusom nem egy láda aranytallér, hanem inkább egy masszív aranytömb! – vigyorgott. – Akkor hogy is van? Talán nem a ház, hanem az udvar felé kell indulni? – kérdezte magától bizonytalanul. – Szóval itt a szökőkút, lépek most hétszer... persze jó lenne minél egyenesebben. Hopp! – botlott meg úgy, hogy majdnem elesett.

A gazdag ember kezeivel ügyetlenül kaszálva próbálta meg visszanyerni egyensúlyát. Mikor úgy-ahogy sikerült, kissé bambán meredt maga elé a holdfényes éjszakában.

– Itt a disznóvályú – motyogta maga elé. – Még mindig érezni a fácánsült illatát, amit ebédkor ettem. Mi van, Coca-Maca, egy kosztón vagyunk? Csak jó lenne tudni, ki eszik először, és kié a maradék? – röhögött fel. – Na, most nézzük a nagy fától azt a tizenkettőt vagy huszonkettőt – kezdett számolni. – A tizenkettő félút a disznóólig. A huszonkettő pont a Coca-Maca ajtajáig tart – állt meg a disznóól előtt.

Ekkor a holdfényben a lába előtt megcsillant valami.

Horváth László VERONIKA

– Egy aranytallér! – kiáltott fel, ahogy a pénzt felvette. – Tényleg itt lesz a ládám a kincsemmel együtt – derült fel az arca.

Lehajolt és benézett az ólba. Az anyakocát látta, ahogy elterülve aludt.

– Teljesen úgy néz ki, mint amikor lassan, lábujjhegyen beosonok a hálósobába, és látom az én Ludmillácskám. Ő is két helyet elfoglal keresztben – vigyorgott magában. – Csak össze ne tévesszem a két helyet! Most Coca-Maca mellé kell bemennem. Vajon a cipőt is le kell vennem? – Még jobban lehajolt, és megpróbált bemenni az ólba. – Hallod-e, Koca mama! De magas a küszöböd! Meg az ajtód is alacsony! Nagyobbat kell hajolni nálad, mint a király előtt – zsörtölődött.

Végül négykézlábra ereszkedett, és bemászott a koca mellé.

– Kiadtad albérletbe a görénynek a disznóólat? – dűnnyögte. – Ilyen szagot receptre sem lehet felíratni, olyan egyedi – mondta, miközben meglökte a disznót.

A lökésre az anyakoca kissé oldalt fordult. Alatta ismét megcsillant egy aranytallér.

– Hát tényleg itt lesz az aranyom! – vigyorodott el elégedetten a gazdag ember. – Ha ilyen sűrűn talállok aranyat, lehet, hogy helyet kell majd cserélnünk. Na, nem úgy, hogy én itt maradok, te pedig még Ludmillácskám mellé. Azt már nem! – nevetett. – Na, hadd nézzek körül a hátsó részen is – lökdöste odébb az anyakocát.

Nem vette észre, hogy két keze és az egész ruhája már tiszta sár és borzalmas bűdös a trágyalétől. Két kézzel próbált a trágyakupac belsejében kutatni a kincsesláda után. A nagy kutatásban azt sem vette észre, hogy az éjszaka lassan világosodik, hamarosan fölkel a nap.

– Mit csinál itt az úr? – hallotta meg egyik szolgája hangját. – Jöjjön ki, már mindenki az urat keresi.

– Dolgom van! Senki ne zavarjon, megértették! – hangzott a disznóólból a parancs.

Horváth László VERONIKA

– Leopold! Mit csinálsz abban a búzben? – kérdezte Ludmillácska elképedten. – Egész idáig vártalak a hálósobában. Hova bújtál, te kis csacsi?

– Most keresem az aranyamat. Senki ne zavarjon, mindenki menjen a dolgára! – kiáltotta mérgesen a gazdag ember.

– Gyere ki abból a búzból, és megkapod az aranyadat – kérlelte az asszony. – Hát nem tudod, hogy én vagyok a te legnagyobb kincsed? – tette hozzá kacéran.

– Nem megyek, míg meg nem találom az aranyládát – szólt az ólból Leopold.

– Jó – vont vállat Ludmillácska. – Most bemegy hozzád két szolga, és segít neked, amiben kell! – Azzal a szolgálkhoz fordult: – Ketten menjenek be az ólba – parancsolta –, és hozzák ki az urat!

A szolgálak rögtön teljesítették a parancsot. Megfogták a gazdag ember kezét-lábát, és kihúzták az ólból.

– Hozzák a talicskát, abban vigyék le az urat a tópartra. Addig sikálják, míg emberszaga nem lesz – húzta el az orrát-száját az asszony. – Vigyenek tiszta ruhát is!

Már reggel volt, mikor a falu népe látta, hogy a gazdag embert talicskán viszik haza a tópartról. Mindenki azt találgatta, mi történhetett, s mivel a szolgálak nem tettek lakatot szájukra, hamarosan elterjedt, hogy éjjel négykézláb a disznóólban mászkált. Több se kellett az embereknek! Az egész falu azon nevetett, hogy járt a dölyfös uraság.

Persze nem sokáig nevetgéltek, mert mindenkinek akadt épp elég dolga. Minden háznál serényen folyt a munka. Dél körül, amikor Veronika az állatokat itatta az udvarban, megszólalt mögötte egy hang:

– Szervusz, Veronika. Nagyon szép itt minden.

Horváth László VERONIKA

A falu orvosa állt a kerítés mellett.

– Köszönöm, doktor úr – mosolygott a lány. – Csak nem a kis betegünktől jön? Ugye, lassan meggyógyul a kisfiú? – kérdezte.

– Már jobban van, hogy a fele orvosságot megkapta tőlem.

A lány furcsán nézhetett, mert az orvos folytatta:

– Tőlem már kapott orvosságot a fiú. De ez csak akkor használ, ha estére megkapja a gyógyszer második felét is: Veronika meséit.

– Ennyit használnak a meséim?

– Ennyit bizony! Amikor nála jártam, mesélte a fiú, hogy már kapott tőled egy gyógyító mesét. A családban mindenkinek elmesélte. Ha van a tarsolyodban még ilyen okos mese, mondd el neki – biztatta a lányt.

– Igen, doktor úr. Estére megkapja a gyógyszer másik felét is – mosolygott Veronika, mikor elkészöntek egymástól.

A lány ebéd után sietett a palotába. A konyhára irányították, ahol már várták, hogy meg hozzák a faluból a tejet, tejfölt, túrót és ami még kellett. De senki sem érkezett egész délután. A főszakács toporzékolt mérgében. Azonnal egy embert küldött a faluba az elmaradt friss tej és a többi élelem miatt. A futár azt a választ hozta, hogy a gazdag ember csak dupla annyiért akarja adni, mint eddig, másnak meg nincs fölösleges teje, mert mostanában sehol nem adnak a tehenek annyi tejet, mint korábban. A főszakács felsóhajtott.

– Holnap még tudunk miből főzni, de aztán beszélnem kell a királlyal! Nem tudunk annyit fizetni, amennyit ez az ember kér.

Annak ellenére, hogy nem hoztak friss árut a faluból, főzni kellett. A főszakács gyorsan átírta a vacsorai menüt, aztán Veronikához fordult.

– Veronika! Menj az éléskamrába, és a lista alapján hozd ide, ami még kell!

A lány a kamrába sietett. Gyorsan megtalálta mindent, ami kellett, már csak néhány fűszer hiányzott. Éppen az éléskamra hátsó részében keresett-kutatott, amikor két férfi érkezett. Veronikát nem látták, mert a hátsó polc eltakarta.

– Azt mondod, hogy huszonöt aranyat fizet a gazdag ember, ha ma este elmegyünk vele Boszi-Rozihoz? – kérdezte az egyik.

Horváth László VERONIKA

– Igen. De lelkemre kötötte az úr, hogy megbízható ember legyen. Valami nagyon gonosz tervet eszelt ki, hogy megbüntesse az asszonyt.

– Miért akarja megbüntetni?

– Mert csúnyán megalázta, és mert nem hajlandó több főzetet készíteni – magyarázta a szolga. – Este majd megmondja, mit kell csinálnunk a huszonöt aranytallérért.

Miután a két férfi távozott, Veronika is előjött a polc mögül. Egész délután nem ment ki fejéből, amit hallott. Alig várta, hogy végre hazaérjen. Bement a konyhába, ahol édesanyja ezzel fogadta.

– Keresztanyád mondta, hogy ma is mesélsz a kis betegnek! Ugye, elmész hozzá?

– Igen, rögtön megyek! – felelte a lány, és magában még hozzátette: – A mese után meg sietek Boszi mamához. Előbb kell odaérnem, mint a gazdag ember és a szolgák! Figyelmeztetnem kell, hogy valami gonosz tervet eszeltek ki ellene!

Veronika nemsokára elindult a beteg kisfiúhoz.

– Köszönjük és hálásak vagyunk, Veronika – fogadta a fiú édesanyja. – Múltkor is olyan örömet adtál a fiamnak! Azóta csak téged és a mesédet emlegeti.

– Örülök, ha segíthetek – mosolygott a lány.

– Nagyon is segítesz! Hidd el! A fiam csillogó szemében él tovább a történet, amit hallott tőled. A te mesédet mindenki szívesen hallgatja, mert jó cselekedetekről és a szeretetről szólnak. Menj csak, és varázsold el a fiamat! – mondta az anyja, és kinyitotta a szoba ajtaját.

– Veronika, Veronika – örvendezett a fiú. – Azóta is magam előtt látom a kismadarat és az anyukáját, ahogy lassan-lassan mennek feljebb és feljebb a fészek fele. Tényleg okos volt az a kismadár. Most milyen mesét hoztál?

– Milyen mesét szeretnél? Olyat, mint az előző, esetleg egy halacsckáról szólót, vagy egy bátor kisegérről meséljek? – kérdezte Veronika. – Vagy inkább valami vidámat?

– A kisegeres, az vidám?

Horváth László VERONIKA

- Igen, elég vidám – bólintott a lány. Az a címe, hogy „A bátor kisegér”.
- Az jó, az biztosan jó lesz.
- Akkor hallgasd szépen – mondta Veronika, és elkezdte a mesét.

Horváth László
VERONIKA

A bátor kiséger

Horváth László VERONIKA

egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy takaros házikó.

Abban lakott a gazdaasszony a tarkabarka macskájával. Az egyik nap azt vette észre, hogy a kamrában az egér megrágott egy sajtot.

– Na – gondolta –, majd elbánok én veled! Ha a macska nem tud megfogni, majd megfog az egérfogó!

Egy darab sajtot tett az egérfogóba, s az egészet betette a sarokba. Az ajtót kicsit nyitva hagyta, hogy hallja, mikor fogja meg az egérfogó a kisegeret. A tarkabarka macska épp arra sétált. Mikor meglátta a nyitott ajtót, beosont a spájzba. Meglátta a sajtot, és gondolta, megkóstolja.

Ezalatt a kiseger családja éhesen várta, hogy valamit reggelizni tudjanak. Az egérlyukból csak azt látták, hogy a macska valahonnan lepiszkálja a sajtot és megeszi. Nagyon mérges lett erre a kiseger! Kihúzta magát, és döngő léptekkel, határozottan kiment a tarkabarka macska elé.

– Ide figyelj, te sajtrabló macska! – szólt a csodálkozó macskára. – Micsoda dolog megenni egy kisebbnek a reggelijét? Téged nem tanítottak meg arra, hogy ami a másé, ahhoz nem szabad hozzányúlni? – kérdezte.

A macska egyszerűen nem tudta, mit feleljen. Már az is meglepte, hogy az egérke nem fél tőle, nem fut el előle, de az, hogy még felelősségre is vonja, felfoghatatlan volt a számára.

Hogy a macska nem felelt, az egér még emeltebb hangon folytatta:

– Tudd meg, amiért megetted a reggelimet, büntetésül az összes tejet kiiszom a táladból!

– Hiszen az egérfogón volt a sajt – jött meg a macska hangja. – Meg akart fogni vele a gazdaasszony!

Horváth László VERONIKA

– Igen, igen – bólogatott a kiséger –, de én már tudom, hogyan kell levenni róla a sajtot. Az a lényeg, hogy te megetted a reggelimet. Ezért én megiszom a te tejedet. Megértetted?

A cica ránézett a táljára, ami tele volt finom tejjel.

– Azt mondd, az összes tejet meg tudod inni? – csóválta meg a fejét. – Hisz az olyan sok, hogy még úszkálni is tudnál benne – kezdett harsányan nevetni.

– Ha nem hiszed – vont vállat az egérke –, fordulj a fal felé, számolj el tízig, és mire megfordulsz, üres lesz a tálad!

– Hát akkor rajta! – fordult a macska a fal felé, majd lassan számolni kezdett.

– Egy – mondta, de hangja elcsuklott a nevetéstől. Nem vette észre, mi történik a háta mögött.

Alighogy a macska elfordult, az egérke intett. Az egérlyukból rohantak a tál felé az egerek, hogy minél előbb kiigyák a tejet. Még a szomszéd egérgyerekek is odafutottak, hiszen volt a tálban elég tej, jutott nekik is.

Közben a tarkabarka macska csak számolt. Mire kilencig ért, a tál üres volt, az egerek eltűntek a lyukban. Alighogy kimondta a macska tízet, megfordult. Nem hitt a szemének: a táljából elfogyott az összes tej. Csak nézett, előbb az egérkére, majd a tejes tálkára, megint az egérkére, és újra a tálkára.

– Nincs több? – nézett az egérke a csodálkozó macskára. – Azért vagy ilyen sovány, mert keveset eszel. Pedig van itt finom tejföl, amivel jóllakhatsz, ha éhes vagy – tette hozzá.

A tarkabarka macska ámultan hallgatott. Ekkor a kiséger odaállt a macska orra elé.

– Lásd, milyen jó vagyok hozzád – mondta. – Ha akarod, összekötöm a bajszodat, hogy ha beledugod a fejed a tejfölbe, ne lássák a bajuszodon. Akarod?

A macska hevesen bólogatott. Az egérke gyorsan össze is kötötte a bajuszát. Aztán így szólt:

– Gyere! Megmutatom, hol van a tejfölös köcsög!

Horváth László VERONIKA

A tarkabarka macska szinte azt sem tudta, mi történik vele. Ment az egerke után, mint egy jól nevelt kiskutya a gazdijával. Hamarosan odaértek a polchoz. Az egerke levette a tejfölös köcsög tetejét. Mellette látott egy kanalat is.

Gondolta, most megvicceli a macskát. A kanalat belemártotta a tejfölbe, és a tejfölt a macska orrára öntötte. A macska ekkor kapott észbe. Futott tejfölös orral az egerke után. Épp a konyhába értek, amikor a gazdaasszony visszafordult a tűzhelytől. Meglátta a macskát az orrán a sok-sok tejföllel.

– Mit tettél, te lusta macska! – kiáltott rá. – Nem elég, hogy egerünk van, még te is csak kárt okozol? Az eger helyett a tejfölömet eszed, amit ebédre vettem! – Azzal felkapta a seprűt, és üldözni kezdte az ajtó felé futó macskát. – Meg ne lássalak három napig, megértetted! – csukta be a macska mögött az ajtót. Az egerkét észre sem vette.

Az meg futott-futott a macska elől, de nem akármerre ám, hanem a kutya háza felé. A kutyus épp a háza előtt feküdt, amikor látta, hogy a macska kerget egy egeret.

A kiséger odaért a kutyaházhoz, és befutott a kutya mellett. A macska alig tudott megállni, így is a kutya mancsai között találta magát. Rémülten akart szabadulni, annál is inkább, mert a kutya harapásra nyitotta a száját.

– Ne bánts! – hallották az egerke hangját. – Elég baja van szegénynek. Elzavarta a gazdaasszony a háztól. Három napig nem is mehet haza, mert tejfölös lett a bajsza!

A kutya figyelmesen megnézte foglyát.

– Tényleg! – nevetett fel.

– Tudod, Bodri – nézett rá huncutul a kiséger –, ez a lusta macska megette a reggeli sajtomat, én pedig megittam a reggeli tejét. Már most is éhes lehet – vigyorgott. – Aztán három nap étlen-szomjan, ez nagyon durva. Még a végén rám fanyalodna! Ezért arra kérlek, ha marad egy kis étel a reggeliből, ebédből és vacsorából, oszd meg ezzel a lustasággal!

– Talán még azt is engedjem, ha éjjel fázik, odabújjon hozzám? – morgolódott Bodri, de látszott rajta, hogy jól szórakozik.

Horváth László VERONIKA

Az jó lenne – mosolygott rá az egérke. – Tudod, ő egy aranyos macska, főleg, ha békén hagyja az egereket.

A kutya végül bólintott egy nagyot. Ezzel létre is jött az egyezés: a macska három napig Bodri házának vendége lesz.

Az egérke már búcsúzott is. A kutyának integetett, aztán megfogta a cica bajsát és erősen megráncigálta. A macskának kikerekedett a szeme. Indult volna az egérke után, de Bodri lábaival erősen leszorította. Így az egérke, mint aki jól végezte dolgát, peckesen sétált a házikó fele. Itt a vége, fuss el véle!

Horváth László VERONIKA

kisfiú mosolyogva hallgatta a mesét.

Ahogy Veronika elhallgatott, megkérdezte:

- Nincs tovább?
  - Nincs. Mondtam, hogy itt a vége – nevetett a lány.
  - Pedig olyan jó lenne mindig ilyen mesét hallgatni!
  - Miért?
  - Mert ebben a kicsi is tud győzni – felelte nagyot sóhajtva a fiúcska.
- Ekkor az utcáról hangos kiabálás hallatszott.
- Tűz van! Tűz van!

A házakból rémülten szaladtak ki az emberek. Keresték a tüzet.

Boszi-Rozi hátsó udvarán hatalmas füsttel égett, recsegett-ropogott a tető hátsó fele. Az emberek vízzel teli vödrökkel szaladtak az égő ház felé. De hiába igyekeztek, az épület hátsó részét már nem tudták megmenteni. Csak arra vigyáztak, hogy a tűz ne terjedjen tovább.

Eltelt egy óra. Már csak a hátsó épület kormos gerendái füstöltek. Az emberek megálltak, s azt találgatták, hogyan keletkezett a tűz.

- Mi történt? – kérdezték Boszi-Rozitól is.
- Nem tudom – felelte az asszony. – Bent voltam, mikor hirtelen elől is és hátul is egyszerre lángolni kezdett a tető.
- Elöl-hátul egyszerre? – vakarta meg a fejét az oltásban szintén segédkező orvos. – Ez nem lehet véletlenül!
- Igaza van! – bólintott Boszi-Rozi. – Amikor kiszaladtam, hallottam, hogy valaki azt kiabálja, „mit csinálnak itt”? A sötétben két alakot láttam elfutni.
- Azt nem látta véletlenül, merre szaladtak? – kérdezett közbe az egyik falubeli gazda.

Horváth László VERONIKA

– Dehogynem! A szántóföld felé. Nem értem rá velük foglalkozni, mert fontosabb volt a tüzet oltani.

Boszi-Rozi szavai közben megjelent a gazdag ember. Vele volt két katona is.

– Boszi-Rozi! – szólította meg a gazdag ember. – Bizonyítékom van rá, hogy itt, ebben a házban különböző főzeteket készítesz, amelyekkel állatokat betegítesz és pusztítasz el. Azért gyűjtöttad fel a házad, hogy eltüntesd a bizonyítékokat! Ezért most letartóztatlak, és egy sötét tömlőbe záratlak. Ott majd megbűnhődsz tetteidért! – Azzal a két katona felé fordult: – Vigyétek! – parancsolta.

– Milyen jogon? – próbálta megállítani őket az orvos, de azok rá sem hederítettek. Vitték magukkal a csodálkozó asszonyt.

A falubeliek között Veronika is csak állt. Nem tudta, mit lehetne most tenni. Végül odament Boszi-Rozi fiához, és így szólt:

– Most menj be szépen a házba. Nyugodtan fekj le. Majd meglátod, nemsokára kiderül az igazság!

Másnap a palotában mindenki a tűzről beszélt. Találgatták, hogy történhetett meg ez a szörnyű eset. Egészen addig csak erről beszéltek, míg valaki hírül nem hozta, hogy több helyen kifüggesztették már a király hírlevelét.

– És mi áll benne? – kérdezték többen is.

– Hát az, hogy a jövő hét végén a két királyfi, akik Barbarella királykisasszony kezéért versengenek, párbajban mérik össze erejüket – felelte a hírhozó. – Aki győz, az nyeri el a királylány kezét.

Ettől kezdve a királyi udvarban mindenki a párbajra és a királylány eljegyzésére készült. Meghívták a két szomszéd királyi párt is. Az udvari szabók, szakácsok, hentesek, cukrászok mind-mind sűrögtek-forogtak, készítették az ünnepi ruhákat és finomságokat. A kisegítő személyzet is mindennap késő estig dolgozott, így ezekben a napokban Veronika is egyre később ment haza.

Horváth László VERONIKA

Egyik este, mikor épp indulni készült, meghallotta, hogy valaki a nevének szólítja. Körülnézett, és meglátta, hogy a tömlőc rácsos ablakán Boszi-Rozi néz ki.

– Gyere ide az ablakhoz – integetett az asszony. – Szeretnék neked mondani valamit!

A lány odalépett, és lehajolt az ablakhoz.

– Menj el házamba, oda, ahol először beszélgettünk a varázssitalokról. Ott a hátsó falnál találsz egy álló gerendát, ami egy felső gerendát tart. A két gerenda találkozásánál van egy széles deszka. Ha elfordítod, kinyílik a gerendában egy üreg. Abban van a papírhenger, amit te is láttál. Megjegyezted? – nézett Boszi-Rozi kérdően Veronikára. Mikor látta, hogy a lány bólint, folytatta: – Arra kérlek, hogy a papírhengert vedd ki a helyéről, és dugd el addig, míg meg nem kezdődik a két királyfi viadala. Akkor hozd el a palotába, amikor a királylány kihirdeti, melyik királyfihoz akar feleségül menni. Megteszed?

– Ha ez segít rajtad, akkor persze hogy megteszem!

– De figyelmeztetlek, Veronika! – nézett szúrósan a lány szemébe Boszi-Rozi.

– A papírhengerben lévő írásokhoz ne nyúlj! Azokat csak én vehetem ki a hengerből!

– Úgy lesz, ahogy mondtad! – fogadkozott Veronika. Szívéből sajnálta az asszonyt, hogy olyasmiért van börtönben, amit ugyan megtett, de csak parancsra, s közben felbujtója vígan éli világát.

Már aznap este el is ment Boszi-Rozi házához. Már sötét volt. Óvatosan haladt keresztül az udvaron, egyenesen a félig leégett hátsó épülethez. Odament a mondott gerendákhoz, és elfordította a deszkát. Feltárult előtte egy kis üreg, benne egy papírhenger. Kivette, gyorsan hazavitte, és a ruhásszekrény aljába rejtette. Csak ezután köszöntötte a konyhában dolgozó édesanyját.

– Sokat dolgoztál ma is, kislányom – mosolygott rá édesanyja. – Ezentúl pedig még több dolgotok lesz, míg a királylány férjhez nem megy.

– Nem baj, nem félek én a munkától – nevetett vidáman rá Veronika.

Horváth László VERONIKA

– Tudom én azt! Csak az jutott eszembe, hogy mintha ma lett volna, amikor megszületett a királyné – nézett hosszan Veronikára. – Emlékszem, Boszi-Rozi mesélte, hogy is történt, amikor a királyi párnak kisbabája lett. Abban az időben ugyanis hol bábaasszony volt, hol a kastély konyháján dolgozott. Szóval ő mesélte, hogy a szomszéd faluban feltűnt neki, hogy minden második családban ikrek születtek.

– Ikrek? – csodálkozott Veronika. – Úgy hallottam, az pedig elég ritka.

– Én is csodálkoztam, sőt, ahogy elmondta, maga Boszi-Rozi is. Egy idősenitől tudta meg az okát. Az a néni hozott be a szobába egy lavór tiszta, csillogó vizet. „Ha már ettől lett a két baba, hát ezzel a vízzel mossuk le először őket” – mondta. Boszi-Rozi csodálkozott. „Mit jelent ez, öreganyám?” – kérdezte az anyókat.

– És ő mit felelt? – kérdezte a mesébe belefeledkező Veronika.

– Azt, hogy „Itt a hegyen, a lyukas sziklánál van a mi csodaforrásunk. A vize kristálytisza és finom. A dédanyám mesélte, hogy ha az asszonyok, akik babát akarnak, ezt isszák, biztos, hogy ikreik születnek”. Ekkor jutott Boszi-Rozi eszébe, hogy a tea mellé, amit mindennap a királyné kap tőle, ad még a forrásvízből is, hogy biztosan megszülessen a királyi baba. Ezután nem sokkal jött a hír, hogy a királyné kisbabát vár, és hamarosan megszületett Barbarella királykisasszony.

– Ez nagyon érdekes volt, édesanyám! – lelkesedett Veronika. – Csak azt nem értem, ha a királyné is ivott a forrásvízből, neki miért nem ikrei születtek.

Az anya lehajtotta a fejét, és halkán csak annyit mondott:

– Teszek a tűzre, kislányom, rögtön jövök.

Amikor visszaért, eloltotta a mécsest, és csak a tűzhelyből kiáramló világosságnál folytatta a történetet.

– Persze mindenki boldog volt, mikor a királyné megszületett. Ott volt Boszi-Rozi is, ő fürdette meg először az újszülöttet – hallgatott el egy pillanatra az anya. – Ahol megszületik egy kisbaba, boldogság költözik a házba.

Horváth László VERONIKA

Mindegy, hogy az a ház királyi, vagy csak egy ilyen szerény házikó, mint a miénk – mondta.

Veronika, mintha megérezte volna anyja bizonytalanságát, ránézett és csak ennyit mondott:

– A mi házunk tele van szeretettel, és nekem ez a legmelegebb otthon a világon – simogatta meg édesanyja kezét.

– Nekem pedig a legfontosabb a te boldogságod!

palotában a következő napokban sem változott a helyzet.

Mindenki reggeltől estig sürgött-forgott. A szabók, varrók késő estig készítették a szebbnél szebb ünnepi ruhákat. Egyedül a konyhában akadozott a munka. A főszakács csak a gazdag embertől tudott tejet, tejfölt, túrót, vaját venni, tőle is csak dupla áron. Mikor ezt a király megtudta, éktelen haragra gerjedt.

– Azon a napon, mikor a két királyfi párbajozni fog, a főtéren fogadás lesz. Az összes alattvalóm előtt fogom a gazdag embert megbüntetni kapzsiságáért és a népem elleni tetteiért! – fogadkozott.

A napok gyorsan teltek. Már csak három nap volt hátra a két királyfi lovagi viadaláig, mikor rossz hír érkezett a palotából. A király ágynak esett, orvost hívtak hozzá. Az orvos megvizsgálta, aztán ment a királynéhoz, aki kezét tördelve várta. Nagyon ideges volt: nemcsak férje állapota nyugtalanította, hanem az is, mi lesz, ha el kell halasztani a párbajt, és főleg az eljegyzést.

Alighogy belépett a doktor, máris kérdésekkel árasztotta el.

– Hogy van a király? Ugye meggyógyul? Nem kell miatta elhalasztani az eljegyzést?

Horváth László VERONIKA

– Nincs nagy baj, felség – hajtott fejet az orvos. – Őfelsége meg fog gyógyulni. Hozom is mindjárt az orvosságot. De ahhoz, hogy minél hamarabb felépüljön, szüksége van más gyógyszerre is, s azt csak egy lány tudja átadni.

– Mi az a gyógyszer, amit ön nem tud megadni? – csodálkozott a királyné.

– Felséges asszonyom, egészségünket orvossággal és gyógyító szerekkel tudjuk megőrizni, s ha megbetegedtünk, visszaszerezni. Most őfelségének az én orvosságomra és a lány gyógyító meséjére van szüksége.

– Gyógyító mesére? – csodálkozott még jobban a királyné. – És ön is javasolja ezt a gyógymódot?

– Igen – bólintott határozottan az orvos – Eddigi közös gyógyításaink mind sikerrel jártak. Kérem felségedet, bizzon bennünk, hogy mielőbb újra egészséges királyunk legyen!

A királyné ugyan nemigen hitt a mesék gyógyító erejében, de a férje kedvéért beleegyezett a dologba. Csak azt kötötte ki, hogy ő is jelen lehessen ennél a szokatlan gyógymódnál.

Délután az orvos Veronikával belépett a király szobájába, ahol a betegen kívül már a királyné is ott volt. Mindketten érdeklődve nézték, ki az, akit az orvos őfelségének ajánlott.

– Veronika – mosolyodott el a király, mikor meglátta a lányt. Aztán feleségéhez fordult: – Ő mutatta fel Boszi-Rozi kendőjét, és ő hozta a hírt, hogy baj van a gazdag emberrel.

Veronika mélyen meghajolt a királyi pár előtt.

– Nagyon jó újra látni téged, kislány – folytatta a király. – Szóval te lennél az a gyógyszer, aki meséjével gyógyít?

– Én vagyok az, felség – hajolt meg újra a lány. – Köszöntöm felségedet, és a felséges királynét is.

Az asszony zavartan nézett Veronikára, de nem szólt. A szeme fátyolos lett, az ajka megremegett. Veronika nem vette észre zavarát, a királyhoz fordulva mondta:

Horváth László VERONIKA

– Amit önnek szeretnék mesélni, talán segíthet, hogy hamarabb újra egészséges legyen!

– Ugye, milyen elbűvölő? Máris jobban érzem magam, hogy újra a közelemben van! – lelkesedett a király.

Az asszony bólintott, és kissé lehajtotta a fejét.

– Felséges asszonyom, kérem, üljön ide a beteg mellé és fogja meg a kezét – kérte Veronika.

A királyné még mindig szótlanul felállt, és odaült a király mellé. Megfogta a kezét. Mindketten várakozóan néztek a lányra.

– Felséges asszonyom és uram, hallgassák meg, milyen csodát tud tenni néha egy törékeny kis virág.

Horváth László
VERONIKA

A kis kék virág

Horváth László VERONIKA

ol volt, hol nem volt, talán még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy király és egy királyné. Hosszú, szép éveket éltek már együtt, amikor jött a hír, hogy a királyi párnak kisbabája lesz. Nagy volt az öröm. Egy szép napon megszületett a királykisasszony, s ezután már hármásban éltek békében és boldogságban.

Egyszer a királyné súlyos beteg lett. A földkerekség minden orvosát elhívták hozzá, de hiába. Egyikük sem tudott segíteni, s a királyné hamarosan meghalt. Nagy volt a bánat az egész országban. Az ifjú királyt évekig próbálták vigasztalni, de ő csak az országával és a kislányával akart törődni. Hiába kérték, hogy válasszon maga és a kislánya mellé királynét.

– Itt van a lányom, nincs szükségem senki másra – felelte mindig tanácsadóinak.

Mivel a királyi kert tele volt szebbnél szebb virággal, gyakran sétált közöttük. Ha fontos döntéseket kellett hoznia, mindig a kertbe ment, ott fontolta meg, mit tegyen. Ilyenkor érveit és ellenérveit néha hangosan ki is mondta. Egy ilyen alkalommal vette észre, ha egy szép, kék színű virág előtt megáll, az tágra nyitja gyönyörű szirmait. Ezután már tudatosan kereste a kék virágot, ha fontos államügyek nyugtalanították.

Nemcsak a király szerette a kertet, hanem a kislánya is gyakran játszadozott ott. Egyszer csodálkozva látta, hogy az édesapja a virághoz beszél. Odament hozzá és kérdően nézett rá. A király rámosolygott és így szólt:

– Tudod, kislányom, mikor még édesanyád élt, ha súlyos gondokban kellett dönteni, ő volt a tanácsadóm. Miután egyedül maradtam, a kertben sétálva hangosan beszéltem meg magammal, hogyan is kellene döntenem. Ekkor vettem észre, hogy ez a szép kék virág, ha beszélek hozzá, lassan kinyitja szirmait.

Horváth László VERONIKA

– De édesapám! – szólt közbe a kislány. – Napfényben minden virág kinyitja szirmait!

– Igazad van – mosolygott rá a király. – De ennek a kék virágnak a közepében ott látom mosolygós édesanyádat. Amikor mérgesen akarok valamiben dönteni, a szirmok gyorsan becsukódtak. Ha nyugodtan, megfontoltan találok meg a helyes döntést, a kék virágszirmok újra kinyílnak, és a mosolygós királyné néz vissza rám.

A kislány figyelmesen nézegette a kis kék virágot, de a közepében ő csak harmatcseppet és szép kék szirmokat látott. Ekkor a király megfogta a kislány kezét, és mindketten megsimogatták a kék virág szirmait.

Telt, múlt az idő, lassan őszi lett. A kertben a virágok elhervadtak, eső, majd hó lepte be a királyi kertet. Ekkor a király hívatta az orvosát, mert nagyon rosszul érezte magát.

– Nem fáj semmim – mondta a király, mikor az orvos panaszai felől érdeklődött –, de úgy érzem, sem erőm, sem hitem nincs.

Ekkor az orvos meghajtotta a fejét.

– Királyom! A fele orvosságot felírom önnek. A másik felét a kislányától fogja megkapni, attól majd meggyógyul.

– A kislányomtól? – csodálkozott a király.

– Igen, tőle. Most pihenjen le, király uram. Nemsokára küldöm mind a két gyógyszert.

A király szót fogadott. Lefeküdt, és a fáradtságtól hamar elaludt. Késő délután ébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, az orvos állt előtte.

– Felség, a gyógyszere – mutatott egy kis üvegre az orvos.

A király bevette a gyógyszert, és kissé jobban érezte magát.

– Jobb már? – nézett rá figyelmesen az orvos.

– Igen, egy kicsit. De valami nagyon nyom itt belül – mutatott magára a király.

– Igen, tudom – bólintott az orvos.

– Ha tudja, miért nem segít? – mordult rá a király.

Horváth László VERONIKA

– Mert arra a gyógyszert a kislánya adja.

Ekkor kinyílt az ajtó, és megjelent a kislánya. Mögötte két szolga állt.

A király csak azt látta, hogy a kislánya közeledik felé, háta mögött meg két szolga hoz valamit. Amikor az ágyához értek, akkor látta csak, hogy egy nagy, díszes cserép, s benne a gyönyörű kék virág nyitja szirmait. A király csak nézte, és nem tudta, ébren van-e, vagy álmodik. Az ablakon át látja a havas fákat, itt bent meg az ő gyönyörű virága mosolyog.

– Kislányom – lábadt könnybe a király szeme. – Hogy csináltad ezt?

A királylány elmosolyodott.

– Még nyáron beszéltem a kertésszel, és kértem, hogy egész évben virágozzon a te kék virágod.

Ekkor megszólalt az orvos:

– Felsőges uram! Amit én adtam önnek, az a testnek kellett. A királylány az örök remény orvosságát hozta el. Ez a kettő biztosan segít, hogy újra egészséges királyunk legyen!

A király álmódzva hallgatta az orvos szavait, s közben le nem vette a szemét a kék virágról.

– Édesapám! Nézzen be a virágszirmok közé! – biztatta a lánya.

A király nehézkesen felkönyökölt, és a virág fölé hajolt. Tágra nyílt a szeme. A szirmok közepéből a királyné pici festménye mosolygott vissza rá.

– Köszönöm ezt az igazi gyógyszert – szólt elcsukló hangon.

Ekkor a királylány odament a kék virághoz, megsimogatta a szirmait, majd kiment a szobából.

A király egyedül maradt. Mellette kéklett a kis virág.

Újból ketten voltak: a király és mellette az örök remény.

Horváth László VERONIKA

Veronika elhallgatott, és ránézett a királyi párra.

– Nemsokára Barbarella királykisasszony férjhez megy. Ezután az ifjú pár veszi át felségedtől az ország irányításának terhét. Újra majd csak egymásnak élhetnek, és eljön az az idő, mikor azt mondja felséged a királynénak: Nem kell mellettem lenned ahhoz, hogy érezzem, mindig velem vagy – suttogta.

E szavak hallatára a király megszorította felesége kezét. Mosolyogva nézett rá, majd Veronikához fordult.

– Köszönöm, Veronika – mondta. – Bölcs és tanulságos mesét kaptunk tőled. Vagy inkább gyógyszernek hívjuk?

– Ha segít a gyógyulásban, akkor gyógyszer – mosolyodott el a lány is.

– Te is úgy érezted, hogy többet kaptunk, mind egy szép mesét? – kérdezte a király feleségétől.

– Igen – mondta a királyné. – Örömmel hallgattalak, Veronika. Tudásod és bölcsességed különlegessé tesz. Jellemed és a hangod édesanyámra emlékeztet. Ő is ilyen szép volt, mint te, ilyen egyenes tartású, ilyen zöld szemű, és őt is Veronikának hívták – fogta meg a lány kezét. – Végig őt láttam és őt hallottam, amíg beszéltél.

Csend lett. A királyné meghatottságával küszködött, Veronika meg nem tudta, mit mondjon. Végül ismét a királyné szólalt meg.

– Kérlek, vedd ezt elismerésnek. Ez a rövid idő bennem sok mindent a helyére tett – nézett fátyolos szemmel a lányra.

– Még sosem hallottalak így beszélni – csóválta meg a fejét a király. – Örülök, hogy mind a ketten megkaptuk Veronikától a gyógyító mesénket.

– Most pihennie kell felségednek – szólt közbe a mindeddig csendben várakozó orvos.

Úgy is lett. Az orvos és Veronika kiment a szobából, és hamarosan a királyné is távozott.

Horváth László VERONIKA

Másnap a király jobban lett, és hamarosan teljesen egészségesnek érezte magát. Elhárult minden akadály a nagy ünnepség elől.

Eljött a nagy nap: a lovagi torna és az azt követő eljegyzés napja.

A királyi udvar megtelt emberekkel. A fő emelvény feldíszítve várta a királyi párt és a meghívott vendégeket. Mikor mindenki elfoglalta a helyét, megszólaltak a fanfárok.

A király felállt, és így szólt:

– Azért gyűltünk ma össze, hogy megünnepeljük a lányom eljegyzését. Hogy ki lesz Barbarella királykisasszony választottja, azt párbaj dönti el Ezüsthely és Aranyhegy királyfi között. Egy éven belül meg is tartjuk a lakodalmat, utána pedig az ifjú pár veszi át az uralkodói feladatokat.

A meghívott vendégek és az udvarban összegyűltek lelkesen tapsoltak. A király azonban még nem fejezte be.

– Tudnotok kell, hogy egy király felelőssége nem csak az ország jóléte, kiterjed az igazságszolgáltatásra is. Ezért most, a párbaj előtt igazságot kell szolgáltatnom egy hű alattvalómnak – mondta, majd az őrparancsnokhoz fordult: – Hozassa ide a börtönből Boszi-Rozit!

Az udvar hátsó részén álló gazdag ember boldogan dörzsölte a kezét.

– Most végre megkapja a magáét a vén boszorkány! – gondolta kárörvendve. Nem vette észre, hogy két katona állt meg mögötte.

– Amíg ideérnek, álljon elé a gazdag ember és két szolga, Jónás és Flótás! A két szolga papíron beadta a gazdag ember ellen a hivatalos panaszát – mutatott fel két papírt a király.

A két szolga és a gazdag ember csodálkozva néztek egymásra. Csak rázták a fejüket, jelezve, hogy ők nem tudnak semmilyen papírról. De nem merték megkérdezni, milyen papírról van szó. Sok idejük nem is volt a töprengésre, mert a katonák karon fogták őket, és a király elé vezették.

Horváth László VERONIKA

A király rájuk pillantott, aztán a kezében tartott papírokra nézett.

– Jónás szolga bepanaszolta a gazdag embert, hogy egy elvégzett munka után nem kapta meg kialkudott bérét, a huszonöt aranytallért. Flótás szolga szintén ezt sérelmezi. Kérdezem: elvégeztétek azt a munkát, amivel a gazdag ember megbízott benneteket?

A két férfi egymásra nézett, és szinte egyszerre mondták:

– Igen, felség.

– És megkaptátok a huszonöt-huszonöt aranytallért, amit a munkáért ígért a gazdag ember? – nézett rájuk szigorúan a király.

A két ember megint egymásra pillantott. Egyikük sem válaszolt. A király rájuk dörrent:

– Feleljetek!

– Igen, felség, megkaptuk – mondták kényszeredetten.

Az udvar népe meglepetten hallotta, hogy a király ezek után nem azt kérdi, akkor miért panaszták be a gazdag embert, hanem egész más irányban folytatja a kérdezősködést.

– És mit kellett csinálni ennyi aranytallérért?

A gazdag ember elsápadt és egy nagyon nyelt.

– Azt kérdeztem – hangzott a király határozott hangja –, mit csináltatok ennyi pénzért?

A két férfi lehajtott fejjel csak állt. Végül Flótás szólalt meg bizonytalan hangon:

– Felséges királyom! Ha én ezt megmondom, holnap a gazdag ember leveszi a fejemet is!

– Lehet, hogy a gazdag ember holnap leveszi a fejeteket, de én már most lecsapatom a bakóval, ha rögtön meg nem mondjátok! – toppantott a király.

A két férfi egymásra nézett. Flótás szólalt meg újra:

– Hát... – nagyot nyelve folytatta: – Azt mondta, hogy huszonöt aranytallért kapunk fejenként, ha felgyújtjuk a Boszi-Rozi házát.

Ekkor a király a gazdag emberre nézett, és azt parancsolta:

Horváth László VERONIKA

– Állj fel ide a lépcsőre!

A férfi bizonytalanul lépkedett fel a lépcső tetejéig.

A király körbenézett, és folytatta:

– Sokan hallották már azt a mondást, hogy „Adj hatalmat valakinek, és megtudod, milyen ember valójában”. A gazdag embernek nem volt elég a gyönyörű háza, amit tőlem kapott. Nem volt elég a birtok és a sok-sok állat, amit szintén tőlem kapott, még meg akarta szerezni Boszi-Rozi és falu legelőjét is. Nem volt neki elég az az ár, amit mások kértek a portékájukért, mert ő mindennek a dupláját akarta. Boszi-Rozitól úgy tudta, hogy az udvarában található egy nagy pénzesláda tele arannyal. Mikor rájött, hogy ez a láda nem létezik, bosszúból felgyújtatta Boszi-Rozi házát.

A király itt megállt a beszédben. A tömeg pisszenéstelenül hallgatott, kíváncsian várta az ítéletet.

– Halljátok hát ítéletemet! – nézett körül ismét a király. – A mai naptól a gazdag embert megfosztom minden vagyonától. Családjával együtt száműzöm az ország legtávolibb falujába. Ott kell majd ellátnia saját családját, hogy megtapasztalja, milyen az!

A gazdag ember térdre rogyva könyörgött kegyelemért.

– Vigyétek a szemem elől – parancsolta a király.

Ekkor a gazdag embert a két katona megfogta, és kivezették a palota kapuján. A tömeg nagy éljenzésbe tört ki. Örültek, hogy ilyen igazságos királyuk van, örültek, hogy vége a gazdag ember uralkodásának. A közben elővezetett Boszi-Rozi odalépett a királyhoz. Meghajolt, és megköszönte igazságos és bölcs döntését.

Horváth László VERONIKA

király intésére ekkor megszólaltak a harsonák, és a kijelölt küzdőtér két oldalán felálltak a párbaj résztvevői. Előttük egy-egy vitéz vitte családi címerüket.

– A mai napon – mondta a király, miután a harsonák szava elhalt – lányom kezéért megküzd egymással két szomszédos ország uralkodójának a fia, Ezüsthely és Aranyhely királyfi. Páncélban, lóháton, lándzsával kell a másikat kiütni a nyeregből. Ha ez nem hoz döntést, karddal vívnak az első csepp vérig. Kezdődjék hát a párbaj!

A két ifjú segédei lecsukták a páncélok sisakrostélyát, és a párbajbíró jelére a két lovag előretartott lándzsával indult egymás felé. Ahogy a teret elválasztó palánk közepéhez értek, mind a két királyfi még erősebben tartotta a lándzsáját, készülve a minden eldöntő döfésre.

Ekkor Aranyhely királyfi valami szokatlant vett észre: érezte, hogy megmozdul alatta a nyereg. Ahogy egymás mellé ért a két lovag, Aranyhely királyfi már csúszott is le a lováról a nyereggel együtt.

Mindenki csak azt látta, hogy a két királyfi összecsap, és Aranyhely királyfi már fordul is le a lóról. A lába beszorult a kengyelbe, és lóva húzta magával a nézők felé. Az ifjú lába hamarosan kiszabadult, lovát szolgálai megfogták.

A királyfi elterülve feküdt a nézők előtt. A győztes Ezüsthely büszkén lovagolt emberei felé, akik hatalmas üdvölgéssel fogadták.

Aranyhely királyfi lassan feltápáskodott, és felemelte sisakrostélyát. Veronika csodálkozó szemei néztek rá.

– Hogy kerülsz te ide, deák? Hol a királyfi?

A deák meg sem tudott szólalni, mert odaért egy díszes ruhás párbajsegéd.

– Mi történt, felség? – kérdezte ijedten. – Miért esett le a nyereggel együtt, amikor még hozzá sem értek felségedhez?

– Felség? Mi az, hogy felség? – bámult rá Veronika. – Hát te nem deák vagy?

Horváth László VERONIKA

– Bocsáss meg, Veronika – mosolygott Aranyhegy királyfi. – Azért mondtam, hogy deák vagyok, mert nem hajbókolást akartam tőled hallani.

Ekkor lépett hozzájuk a párbajbíró.

– Tudja folytatni a párviadalt, felség? – kérdezte.

– Leestem a nyeregből, Ezüsthely győzött – felelte a királyfi.

A párbajbíró a fejét rázta.

– Nem jól mondja felséged. Nem a nyeregből esett le, hanem a nyereggel együtt. Ezért újra megkérdem: tudja folytatni a párviadalt?

– Hát, nem is tudom – hangzott a halk válasz.

– Megsérültél? – rémült meg Veronika. – Fáj valamid?

– Nem fáj olyan nagyon semmi. De őszintén megmondom, nem is akarom annyira Barbarella királykisasszonyt – nézett mélyen a szemébe Aranyhegy. – Találok magam mellé olyan lányt, aki közvetlen, őszinte, és talán még zöld szeme is lesz...

– Hát idefigyelj, királyfi! Nem hallottad a párbajbíró? Nem a nyeregből estél le, hanem a nyereggel együtt. Nézd meg a lovad nyergét! Fogadok, hogy el van vágva a heveder. Ezüsthely már megint csellel akart legyőzni, mint ahogy már egyszer megtette.

– Biztos igazad van, de már mondtam, hogy nem kell nekem a királylány keze. Jó nekem a második hely is.

– Hát azt hiszed, megkérdezik a legyőzöttet, akar-e választani?! – pattogott Veronika. – Ha nem győzöl, azt mondják, kotródj innen, de tüstént! Te egyszer már karddal legyőzted őt. Tudod már, mit kell tenned, hogy most is jobb legyél nála! – Ekkor elhallgatott, majd a királyfi szemébe nézve folytatta: – Csak a győztesnek van joga kérni és megbocsátani! Először győzz, utána válaszd azt, aki a szívednek kedves! Lemondhatsz, amiről akarsz, de csak akkor, ha te győzöl. Még a királylányról is lemondhatsz, de ne hagyd, hogy a döntés jogát bárki is elvegye tőled!

– Igazad van! Harcolni fogok! – jött tűzbe az ifjú.

Horváth László VERONIKA

– Vívásban te vagy a legjobb, és ezt meg kell mutatni mindenkinek. Harcolj az igazságodért, az országodért, a szüleidért! – biztatta Veronika. – És ha valaki közel áll hozzád, akkor őérte is! Az ő hitükkel győzni tudsz!

– Következik a párbaj második fordulója – hallatszott a párbajbíró hangja. – Egy szál karddal, gyalogosan az első vérig!

Aranyhegy Veronika szemébe nézett. Bólintott, és elindult Ezüsthely királyfi felé.

– Aki most győz, elnyeri Barbarella királykisasszony kezét, s vele az uralkodás jogát országomban – hirdette ki a király.

két ifjú összecsapott.

Páncél és sisak nélkül könnyebben mozgott mindkettő, de most is Aranyhegy királyfi vívása volt tudatosabb, Ezüsthely inkább csak védekezett. Egy-egy összecsapásnál a közönség is felszisszent, dicsérték a bátor, harcos támadásokat. Egyszer csak Aranyhegy királyfi egy heves támadással kiverte ellenfele kezéből a fegyvert, s kardját a torkához szegezte.

– Megint csaltál, királyfi – mondta. – Elvágátok a nyeret tartó hevedert, így zuhantam a földre.

Ezüsthely mozdulni sem mert.

– Kegyelem! – suttogta elfúló hangon.

– A kegyelmet megkapod, de a hiteledet elvesztetted – eresztette le kardját a győztes.

– Jöjj ide, Aranyhegy királyfi – hívta magához a király. – Látszik, hogy mestere vagy a kardforgatásnak. Gratulálok!

A királyhoz csatlakozott az udvarban lévő tömeg is. Mindenfelől méltató szavak és éljenzés hallatszott. Végül a király csendet intett.

Horváth László VERONIKA

– Győztél, tehát a tiéd lányom keze. A királykisasszony várja lánykérésedet!

– Felséges királyom – hajtott fejet az ifjú. – Barbarella királykisasszony elbűvölően szép és okos hölgy. Határozottságát már nekem is bemutatta. Teljes szívemből minden jót kívánok neki, és szeretném segíteni boldog uralkodását. De ehhez az kell, hogy ő válassza ki, aki a szívének kedves. Kérem felségedet, adja vissza Barbarella királykisasszonynak a választás jogát! Válasszon ő közöttünk!

A király bólogatva hallgatta az ifjút, majd Barbarellához fordult.

– Kislányom! Aranyhegy királyfi bölcsen szólt. Uralkodni olyannal, aki számodra nem kedves, csak országod kárára lehet. A döntés a te kezében van. Erősítsd meg őt bizalmadban, vagy válaszd férjedül Ezüsthely királyfit.

Barbarella királykisasszony felállt.

– Eddig is úgy láttam, bölcs és megfontolt uralkodó leszel – nézett Aranyhegyre. – Mivel szeretnék veled, a szomszéd ország leendő királyával jó kapcsolatot ápolni, én Ezüsthely királyfival szándékozom itthon uralkodni.

Sokak bámulatára Aranyhegy nem látszott bánkódni, hogy a királylány nem őt választotta. Mikor a király jelzésére Ezüsthely is az emelvényre lépett, még kezét is nyújtott neki.

– Ezüsthely királyfi! Barbarella királykisasszony téged választott. Szólj most szíved szerint! – szólította fel a király.

– Köszönöm a bizalmat, szép királykisasszony! Elfogadom döntésedet. Ígérem, uralkodásunk alatt mindig segíteni foglak!

A meghívott vendégek és az udvarban összegyűltek hangosan éljeneztek a jövőbeli uralkodópárt. De legalább annyira szólt ez az éljenzés Aranyhegy királyfinak is, akit nem győztek magasztalni bölcsességéért. A király is lelkesen rázta meg a kezét.

– Teljes szívvel kívánom, találj meg az igazi társad! Ha lenne még egy lányom, csak hozzád adnám feleségül.

– De van! – szólalt meg Boszi-Rózi olyan hangosan, hogy az emelvényen állók mind hallották.

Horváth László VERONIKA

- Mit mondtál? – nézett a király bizonytalanul Boszi-Rozira.
- Azt, hogy van felségednek még egy lánya!
- Ne beszélj bolondokat! – hitetlenkedett a király.
- Felség! Látja kezemben ezt a papírhengert? Ebben tartom azt az iratot, amelyben nekem ajándékozta a házam és a legelőt.
- Igen – nézett rá a király. – És?
- Ebben a papírhengerben van még egy másik irat is – vett elő Boszi-Rozi egy díszes levelet a hengerből, és átnyújtotta a királynak.
- Mikor a király megnézte az iratot, meglepetten kiáltott fel.
- Hiszen ez egy királyi születési levél!
- Igen, felség, ez a másik kislányának a születési levele – bólintott Boszi-Rozi.
- Őfelsége elképedve nézett a feleségére. Az kissé lehajtotta a fejét, majd a királyra emelte a tekintetét.
- Nagyon sok éve hordok egy súlyos terhet magamban – kezdte a királyné. – Sok-sok évvel ezelőtt, amikor átvettük szüleinktől a trónt, sokat beszéltünk arról, milyen is lesz, mikor megszületik majd a mi kisbabánk. De a gyermekáldás nem akart beköszönni hozzánk. Vártunk-vártunk, de csak nem jött a várva várt baba. Ekkor jött oda hozzám Boszi-Rozi, hogy ő talán tud segíteni a teájjával és egy különleges forrásvízzel. Három hónap után valóban gyermeket vártam. Határtalan volt az örömöm. Végre megszületik a trónörökös! Minden a legnagyobb rendben ment, Boszi-Rozi segítette a világra Barbarella királykisasszonyt. A szomszédos szobában látták el az újszülöttet. Én kimerülten, de boldogan pihentem. Hirtelen azonban úgy éreztem, mintha még egy kisbabám lenne. Alighogy Boszi-Rozi visszatért a bepólyált Barbarellával, már jött is a másik kislány.
- Van egy ikertestvérem? – képedt el Barbarella.
- Ikerszülés – suttogta a király. – Egy királyi házban ez sorscsapás!
- Így van – bólintott a királyné. – Nem lehet ugyanis biztosan eldönteni, ki az elsőszülött. Ez pedig trónviszályhoz, polgárháborúhoz, az ország romlásához

Horváth László VERONIKA

vezethet. Ezért késő este Boszi-Rozi elvitte a kisbabát, és odaadta egy házaspárnak, akiknek nem volt gyermekük.

– És hol van most ez a kislány? – vonta össze szemöldökét a király.

– Közelebb, mint gondolnád – mosolyodott el a királyné. – Emlékszel arra a lányra, aki Boszi-Rozi kendőjével meglátogatott téged a palotában? Emlékszel, hogy téged csak egy ifjú hölgy tudott meggyógyítani a gyógyító meséjével?

A király szeme fátyolossá vált. Körülnézett. Kereste, merre lehet az ő gyönyörű, zöld szemű kislánya.

Ekkor a királyné elővett egy díszes dobozt és felnyitotta. Kivett belőle egy gyönyörű nyakláncot.

– Ezt kaptad tőlem, amikor megtudtuk, hogy kisbabánk lesz – nézett a láncra a király. – Ebből vészett el az egyik gyémánt.

– Igen, ez az a lánc. Az is igaz, hogy hiányzik belőle az egyik gyémánt. De nem vészett el, hanem én vettem ki belőle, amikor Barbarella született.

– És miért vetted ki? – csodálkozott a király.

– Mert akkor azt hittem, örökre elveszítem azt, akinek a nevét belevészttem a gyémánt hátuljába.

A király kezébe vette a láncot, és maga felé fordította a gyémántokat. Finoman vésett, apró betűket látott.

– A két nagy gyémántba a mi nevünket vésettem – mutatta a királyné. – Ebbe a kisebbbe Barbarelláét.

– És hol a negyedik gyémánt? – vizsgálgatta az üres foglalatot a király.

– Itt – nyitotta ki tenyerét a királyné.

Ott ragyogott kezében a negyedik kő.

– Nézd meg, mi van a hátuljába vésve!

Őfelsége megfordította a gyémántot.

– „Veronika” – olvasta. – Igaz ez? Veronika a mi lányunk?

– Igen, ő a mi legkisebb gyémántunk, Veronika királykisasszony. Gyere, kislányom, hadd öleljelek meg! – nyújtotta kezét az ámulatlan álló Veronika felé a királyné.

Horváth László VERONIKA

Veronika nem tudta, mit tegyen. Végül Boszi-Rozi fogta karon és vezette a királyi pár elé. Azok könnyes szemmel ölelték magukhoz.

A díszes emelvényen és körülötte mindenki megdöbbsent az események fordulatán. Hiszen Barbarella eljegyzésére gyűltek össze, s most kiderült, hogy van egy másik királylány is. A döbbsent csendet egyszer csak egy kiáltás törte meg:

– Éljen Veronika királykisasszony!

A kiáltást átvették az emberek, egyre hangosabban hallatszott.

– Éljen Veronika királykisasszony!

Az éljenzés egészen addig tartott, míg a királyné csendet nem intett.

– Most visszateszem a gyémántot a helyére – mondta –, és így egész lesz az ékszer is, a családunk is.

Szavaira még nagyobb éljenzés tört ki. Az emelvényen együtt álló királyi pár, Veronika és Barbarella együtt integettek.

Mikor vége lett az éljenezésnek, Aranyhegy királyfi lépett a király elé.

– Felség! – kezdte. – Mikor deákként a palotába jöttem, megpillantottam egy ifjú hölgyet, akivel igazságtalanul bánt egy hivatalos személy. Segítségére siettem, mert ahogy megláttam a szemét, úgy éreztem, egy egész hadsereggel is szembeszállnék az igazáért. Második alkalommal az úton találkoztam vele. Megkínált egy madárlátta bucival, és meggyógyította kardvágta kezem. Ma, amikor leestem a lóról, újra hitet és erőt kaptam tőle, hogy harcoljak az igazamért – nézett csillogó szemmel Veronikára. – A párbaj után azt mondta felséged – fordult megint a király felé –, ha lenne még egy lánya, hozzám adná. Ezért arra kérem, engedje meg, hogy Veronika királykisasszonytól kérdezzek valamit!

A király bólintott. Aranyhegy ekkor féltérdre ereszkedett Veronika előtt.

– Van egy ide illő mondás: „Ha eljön egyszer ő, szerencsés leszel, mert kell majd az a másik, kiben mindvégig hiszel”. Úgy érzem, te vagy számomra az igazi. Szeretném az életemet veled boldogságban, megértésben leélni. Ezért kérdem tőled, Veronika: hozzám jössz feleségül?

Horváth László VERONIKA

Veronika lehajtott fejjel hallgatta az ifjú szavait. Most felemelte a fejét, és csillogó szemmel nézett Aranyhegyre.

– Én is így szeretném a boldog éveket veled együtt megélni. Igen, királyfi. Hozzád megyek feleségül!

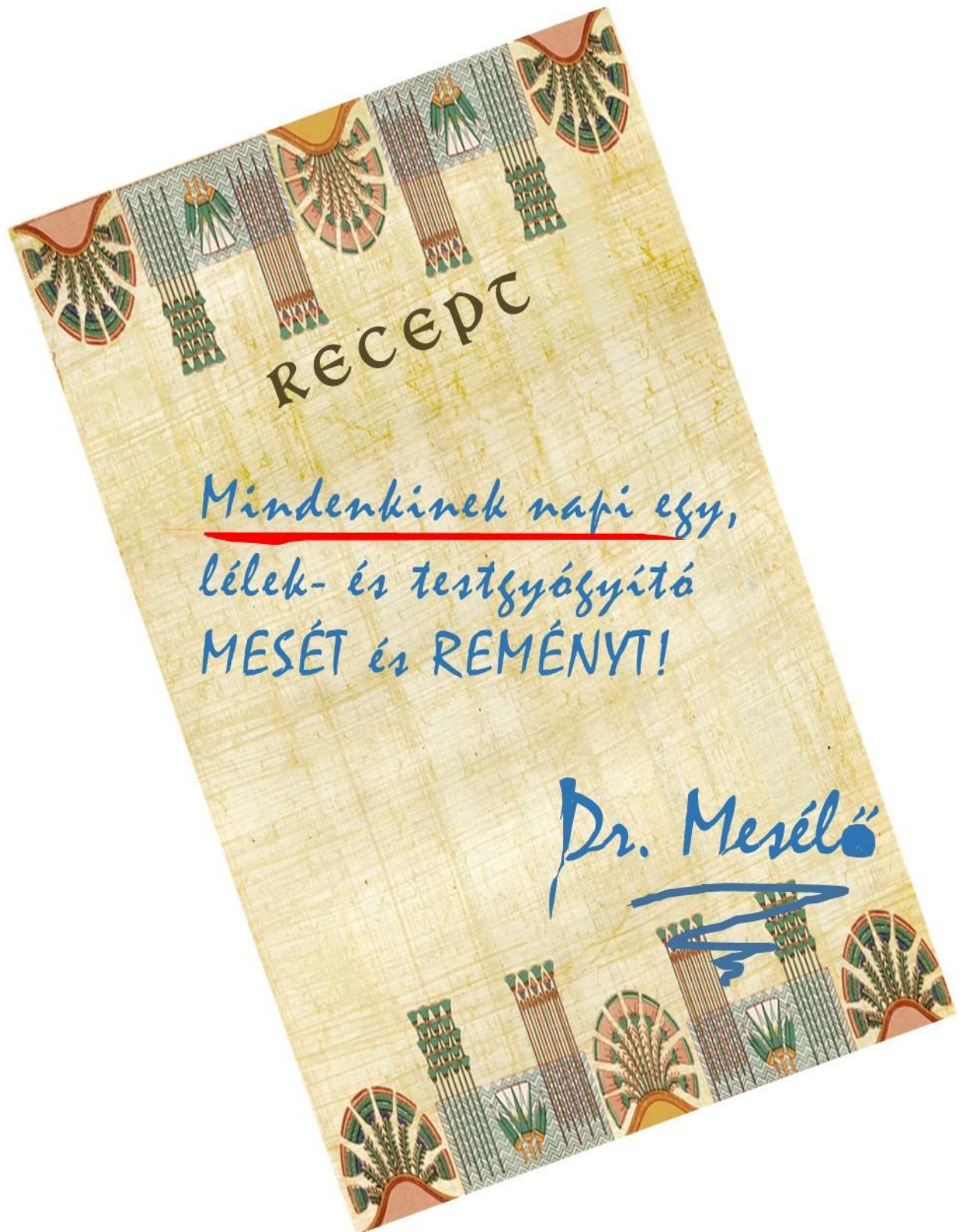
Aranyhegy királyfi boldogan fogta meg Veronika kezét. A lány arcát felemelte, és egy csókkal erősítették meg egymás iránt érzett szerelmüket.

Egy év múlva nagy lakodalmat csaptak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Horváth László
VERONIKA

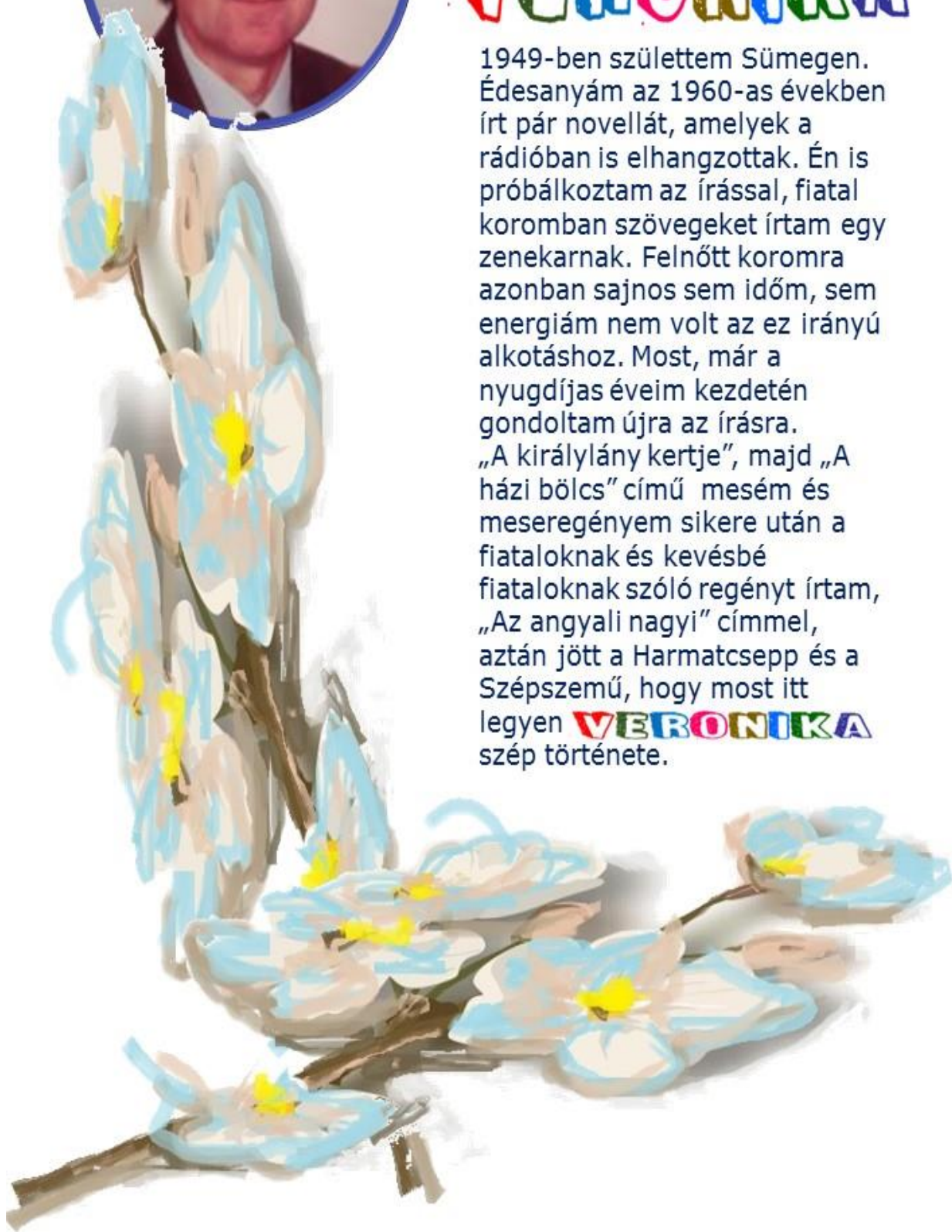

Horváth László

VERONIKA

1949-ben születtem Sümegen. Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak. Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz. Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra. „A királylány kertje”, majd „A házi bölcs” című mesém és meseregényem sikere után a fiataloknak és kevésbé fiataloknak szóló regényt írtam, „Az angyali nagyi” címmel, aztán jött a Harmatcsepp és a Szépszemű, hogy most itt legyen **VERONIKA** szép története.

HORVÁTH LÁSZLÓ

Mesekönyv-sorozata folytatódik:

A BÚGÓHANGÚ ERDŐTÜNDÉR

*Ismerünk – sajnos – rossz
gyermekeket, akik maguk sem
tudják, miért rosszak.*

*Az új mesében egy ilyen
találkozunk, a kisfiú meg az Élettel, a
Természettel és Csodálatos Világunk
apró és nagyobb benépesítőivel,
akik végül jóvá teszik őt.*

H a m a r o s a n !
Kiadónk gondozásában

PegasusTv
Média és Oktató Kft.

